

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Δραμάτιον μονόπρακτον.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ὁ κ. ΔΕΑΝΑΡΟΣ 32 ἐτῶν, ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΩΔΗΣ 27 ἐτῶν, ΑΝΝΑ ΡΟΔΙΟΥ 23 ἐτῶν, ΓΙΑΝΝΗΣ γέρον ὑπηρέτης.

Ἡ ΣΚΗΝΗ ΕΝ Τῃ ΕΞΟΧῃ, ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

Θερινὴ αἶθουσα κομψοῦ ρυθμοῦ. Εἰς τὸ βάθος ὑελοφρακτος θύρα βλέπουσα πρὸς τὸν κήπον.
Δεξιὰ, πλησίον παραθύρου, εὐρὺς κλινητήρ. Ἀριστερὰ κλειδοκύμβαλον.

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ἄννα, Παῦλος
Ἄννα (καθημένη ἐπὶ τοῦ σκίμποδος τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ στρέφουσα πρὸς αὐτὸ τὰ νῶτα)

Ἄς εἶνε. Ἡ μακρὰ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Πετροπούλου μὲ ἀνησυχεῖ.

Παῦλος
Διατί;

Ἄννα
Εἶδες, νομίζω ὅτι ἡ γιγαχιά ἦτο περισσότερο συλλογισμένη σήμερα. Ἐπέρασε νυκτιὰ πολὺ παραγμένην. Ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ πλάγι τοῦ ἰδικοῦ της, τὴν ἤκουα νὰ ἠμιλῆ μόνη της σιγᾶ-σιγᾶ. Μήπως τῆς ἤλθε καμμιά κακὴ εἰδήσις;

Παῦλος
Πόσον εὐκόλα ταράττεσαι, ἀγαπητῆ μου Ἄννα.

Ἄννα (μειδιῶσα)

Ἐπρεπε καὶ σὺ ν' ἀνησυχῆς, διότι ὁ κ. Πετρόπουλος εἶνε ὁ στενωτέρως φίλος τοῦ κ. Χαριλάου, τὸν ὅποιον τόσο ἀποστρέφουσαι καὶ ὅστις ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι τρέφει σκοποὺς καταχθονίους.

Παῦλος

Δὲν ἀγαπῶ τὸν κ. Χαριλάου· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ὁ φίλος του ἔφερε λυπηρὰς

εἰδήσεις. Ἄλλως τε, ἡ γιγαχιά σου ἦτο μάλλον συλλογισμένη, παρά λυπημένη.

Ἄννα

Ὅταν τὴν ἠρώτησα διατί ὁ κ. Πετρόπουλος ἔμεινε τόσο πολὺ, μοῦ ἀπήντησεν ὅτι θὰ μού τὸ εἶπη ἀργότερα, ὅτι μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ ἀποφασίσω μιν πραγματὸ ὑπεῖον πολὺ μ' ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ὅτι ἔχει ἀνάγκη νὰ σκεφθῆ πρὶν μοῦ ἠμιλήσῃ. Ἴσως θέλει νὰ σώσῃ ἀκόμη τίποτε λείψανα τῆς περιουσίας μας..

Παῦλος
Λοιπὸν ἡσύχασες;

Ἄννα

Ἔτσι κ' ἔτσι. Ἄλλὰ σκέψου, Παῦλε, ὅτι τόσο

σπανίως ὑπῆρξα εὐτυχῆς, ὥστε δὲν ἤμπορῶ νὰ συνειθίσω εἰς τὴν εὐτυχίαν. Φοβοῦμαι πάντοτε. Ἄς εἶνε! ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ. Ἐλα νὰ ξαναρχίσωμεν τὴν μουσικὴν μας. Θέλεις νὰ τραγουδήσωμε πάλιν τὴν διωδιαν μας;

Παῦλος

Ὅχι, ἀργότερα. Ἀνακύσου ὀλίγον. Θὰ ἐκουρασθῆς. Τραγουδεῖς μὲ τόση καρδιά.

Ἄννα

Μὰ τὸ τεμάχιον δὲν εἶνε τοῦ Μόζαρτ;

Παῦλος

"Αλλοτε δὲν ἀγαπούσες τόσο πολύ τὴν μουσικήν...

"Αννα

"Εννοεῖς τὴν ἐποχὴν, ὅπου δὲν ἔκαμνα παρά σκαλαῖς, ὄλο καὶ σκαλαῖς!

Παῦλος

Δὲν ἤθελες κατ' οὐδένα λόγον νὰ καθήσης εἰς τὸ πιάνο. Ἡ μητέρα σου μ' ἔπαιρνε κατὰ μέρος. «Πῆς εἰς τὴν "Ανναν, μού ἔλεγε, ὅτι πρέπει νὰ μελετήσῃ μίαν ὥραν.» Σοῦ τὸ ἔλεγα καὶ μὲ ἤκουες... "Ω! εἶχα πολλὴν ἐπιρροὴν ἐπάνω σου...

"Αννα

"Εν τούτοις εἶμαι μεγαλειτέρη σου.

Παῦλος

Τόσο ἴλιγο.

"Αννα

"Ενα χρόνον νομίζω. Ἐγὼ τώρα εἶμαι εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν. Σὺ πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Παῦλος

Εἴκοσι ἐπτὰ.

"Αννα

Βλέπεις, δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη.

Παῦλος

"Ενθυμεῖσαι τοὺς μῆνας τῶν διακοπῶν ὅπου οἱ γονεῖς μας μᾶς ἔφεραν ἐδῶ κατ' ἔτος μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου. Τί ἦτο δι' ἡμᾶς αὐτὸ τὸ ταξίδι τῆς ἐξοχικῆς ἐπαύλεώς σας!

"Αννα

Τὸ ὠνειρεύομην πρὸς ἐνὸς μηνὸς καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως ἐγὼ ἐσηκωνόμην πρῶτη, τόσο ἐφοβούμην μὴ δὲν προσφθασωμὲν τὸ ἀτμόπλοιο. "Επειτα ἀπὸ ταξίδι ὀκτὼ ὥρων, ἀπεβιβάζομεθα εἰς τὴν πόλιν, ὅπου μᾶς ἐπερίμενε τὸ ἀμάξι διὰ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ κτῆμά μας. Ἀλλὰ ἐπειτα ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ βαποριοῦ ὁ δρόμος μᾶς ἐφαίνετο μακρινὸς καὶ ἐκουραζόμεθα νὰ μένωμεν τόσην ὥραν ἀκίνητοι ἐπάνω εἰς τὸ ὄχημα....

Παῦλος

Δι' αὐτὸ τὸ εὐχαριστότερον μέρος τοῦ δρόμου ἦτο ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀνήφορος, πρὸς τὸ μέρος τοῦ λόφου. Κατεβαίναμεν ἀπὸ τὴν ἀμαξάν διὰ νὰ μὴ κουρασθῶν τὰ ἄλογα καὶ ἐσκαραλώναμεν εἰς τοὺς θάμνους...

"Αννα

"Ἐσὺ εὐναζες βατόμουρα καὶ ξυνοὶς μπουρέλια, ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις ἐμούδιαζαν τὰ δόντια μας. Ἐγὼ ἐγέμιζα τὴν πελερίναν μου μὲ ἀνθη. "Οταν ἐμβαίναμεν ἐκ νέου εἰς τὸ λεωφορεῖον τοῦ τὰ ἐδίδα ἐν πρὸς ἐν καὶ ἔκαμνες τὸ μπουκέτο. Δι' ἀγῶρι ἦτο πρὸς γὰρ πολὺ ἐπιτήδειος!

Παῦλος

Τί εὐτυχεῖς στιγμὴ! Καὶ πῶς ἐπεθύμουν νὰ

τὰς ἀναζήσω!... "Οταν ἐπανῆλθα πρὸ ὀλίγου ἐδῶ, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἔτη, ἐφαντάσθην ὅτι ἔγινε ἐκ νέου παιδί, διότι ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν τίποτε δὲν ἤλλαξε γύρω μου. Αἱ εἰκόνες εἶνε εἰς τὴν θέσιν των μὲ τὸ συνειθισμένον μεθίσταμα των. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ μαρμαρινον τραπέζι ἐφυλλομετρούσαμεν εἰκονογραφημέναν βιβλίαν, εἰς τὰ ὅποια ὁ πατήρ σου, ὅπως καὶ ἡμεῖς, εἶχαμεν μάθει ἀνάγνωσιν. Αἱ καθέκλαι, τὸ ὠρολόγιον ὄλα ἐμειναν εἰς τὸν τόπον των. Τί εὐτυχίαν ἠσθάνθηκα ὅταν τὸ πρῶτον πρῶτὴ ἐξύπνησα ἀπὸ τὸ κελᾶδημα τῶν κοσσοφῶν εἰς τὴν παλαιὰν καμαροῦλάν μου μὲ τὰ λευκὰ βαμβάκιερὰ παραπετάσματά της, μὲ τὰ χάρτινα ἀνθη της, τὰ ὅποια καλύπτει ὑελίνη σφαῖρα. "Ω! δὲν ἀστείουμαι, συνεικινήθην! Ἄφρῖνει κανεὶς κατὰ τι ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν του εἰς τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια τὸν περικυκλῶνουν πολὺν καιρὸν. Ὁμοιάζουν πρὸς παλαιούς φίλους. "Οταν τὰ ἀναγνωρίζεις, νομίζεις ὅτι σὲ ἀναγνωρίζουν καὶ αὐτὰ καὶ σοῦ εὐχονται τὸ «καλῶς ὦρισες.»

"Αννα

Τίποτε ἄλλο δὲν ἄλλαξεν εἰς τὸ σπίτι... ἐκτὸς ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν.

Παῦλος

Ναί, τὸ κοριτσάκι ἔγεινε μεγάλη καὶ ὠραία κόρη... Ὁ φίλος σου ὁ Παῦλος ἠμπορεῖ νὰ σοῦ τὸ εἰπῇ. — Ἄλλ' ἡ κυρία Ροδίου, ἡ γιαγιά σου, ἐγήρασε πολὺ.

"Αννα

Ἰδίως ἀφ' ὅτου ἀπέθανε ὁ παππούς.

Παῦλος

Πόσον ἠγαπῶντο, ἔπειτα ἀπὸ συζυγικὸν βίον σακραντα χρόνων! Θαρῶ ὅτι τοὺς βλέπω ἀκόμη.

"Αννα

Διατί ὄλοι οἱ γέροι δὲν εἶνε ἔτσι ἀγαπημένοι;

Παῦλος

"Απλούστατον. — Διότι δὲν ἠγαπῶντο ἔτσι ὅταν ἦσαν νέοι. (Βραχεῖα σιγή).

"Αννα

Ἡ καυμένη ἡ γιαγιά! ἔπειτα ἀπὸ τὸν παππὸν ἀπέθανε ὁ πατέρας... κατόπιν δὲ ἦλθε καὶ ἡ καταστροφή μας. Ἐπὶ τέλους, ἀφῶ ἐπληρώσαμεν τὰ χρέη μας καὶ ἐξήντηλῆσαμεν ὅ,τι μᾶς ἀπόμεινε, ἠναγκασθήμεν νὰ πωλήσωμεν καὶ τὸ κτῆμά μας. Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα τῆς τύχης! Εὐτυχῶς εἰς φίλος τὸ ἠγόρασε καὶ μᾶς τὸ ἐπρόσφερε νὰ κατοικήσωμεν, διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ ἡ γιαγιά ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις της... Βλέπεις ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποστρέψασαι τὸν κ. Χαριλάου.

Παῦλος

Τοῦλάχιστον δὲν θὰ τὸν κατακρίνω πλέον ἐμπρὸς σου.

"Αννα

"Ἐχομεν δικαίωμα ἡμεῖς μᾶλλον νὰ κατακρίνωμεν εἶνε, ὁ ὁποῖος δώδεκα—δῶδεκα χρόνια τώρα — μᾶς ἐλησμόνησες ἐντελῶς!

Παῦλος

Ναί, ἀγαπητῆ μου "Αννα, εἶμαι ἔνοχος· ἀλλὰ συναίσθανομαι τόσο πολὺ τὸ πταίσμα μου, ὥστε πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσης. Δὲν σὰς ἐλησμόνησα. Κάθε χρόνον ἀπεφάσιζα νὰ ἔλθω νὰ σὰς ἰδῶ. Ἄλλ' ἐμένα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἰργαζόμην νὰ γίνω καὶ ἐγὼ κατὰ τι... Εἰξεύρεις πρὸς ποῖον ἐστρέφοντο αἱ σκέψεις μου, ὅταν ἐδημοσίευσα τοὺς πρώτους μου στίχους; Ἐλεγα: ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτω δύο ἀγαπητὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ὅταν λάβουν τὸ βιβλίον μου θὰ ὑπερηφανευθῶν ἴσως ὀλίγον δι' ἐμένα...

"Αννα

Δὲν ἠπατάσο. Τόσας φορὰς τὸν ἐδιάβασα τὸν μικρὸν ἐκεῖνον τόμον, ὥστε εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀπαγγείλω ὄλον ἀπ' ἐξω χωρὶς λάθος.

Παῦλος

Δὲν σὰς ἐστελλα μόνον τὰ ποιήματά μου· ἐνίοτε καὶ σὰς ἔγραφα.

"Αννα

Ναί, καὶ ἐπειδὴ ἡ γιαγιά δὲν εἰμποροῦσε νὰ κουράζῃ τὰ μάτια της, σοῦ ἀπαντοῦσα ἐγὼ ἀντ' αὐτῆς! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνωμιλοῦσαμεν ἀπὸ μακρὰν, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζομεθα.

Παῦλος

Μὲ συγχωρεῖς... Ἄφῶ σὲ ἀγαποῦσα πάντοτε... σὲ καὶ τὴν γιαγιά σου.

"Αννα

Καὶ ὅμως ἐὰν δὲν ἤρχετο εἰς τὸν φίλον σου, τὸν κ. Λεάνδρον, ἡ ἰδέα ν' ἀγορασθῇ ἐδῶ πλησίον ἐν κτῆμα, καὶ δὲν τὸν ἐπεφορτίζαμεν νὰ σὲ φέρῃ ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας, ἴσως θὰ ἐπεροῦσαν ἀκόμη πολλὰ χρόνια χωρὶς νὰ ἰδωθῶμεν. Δι' αὐτὸ ἀγαποῦμεν τόσο πολὺ τὸν γείτονα μας.

Παῦλος

"Οπου καὶ ἂν εἶνε θὰ ἔλθῃ νὰ παίξωμεν πιάνο. Εἶνε εὐθυμότερος ἐδῶ παρά ὅταν εἶνε μὲ τὴν γυναῖκά του.

"Αννα

Πῶς τὴν ἐπῆρε αὐτὴν τὴν ξεμυαλισμένην;....

Παῦλος

Στιγμιαία ἰδιοτροπία. Τώρα ὑποφέρει μαζί της καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σωθῇ· εἰς αὐτὸ ὀφείλεται ἡ πικρία τῶν τελευταίων βιβλίων του.

"Αννα

Προτιμῶ τὰ ἰδικά σου, τὰ ὅποια δὲν μὲ λυποῦν, Ἄ! Παῦλε, λέγεις ὅτι ἔγεινε μεγάλη κόρη, ἀλλὰ σὺ ἔγεινες ἀληθινὸς ποιητής. Τρόπος νὰ μεγαλῶνῃ κανεὶς καὶ αὐτός. Δι' αὐτὸ, τώρα...

Παῦλος

Τώρα:

"Αννα

Δὲν μοῦ φαίνεται πλέον ὅτι σὲ περνῶ εἰς τὴν ἡλικίαν. (Βραχεῖα σιγή—Κρούεται ἡ θύρα.)

"Αννα

Ὁ κ. Λεάνδρος.

ΣΚΗΝΗ Β'.

"Αννα, Παῦλος, Λεάνδρος.

"Αννα

Μόνος ἔρχεσθε!

Λεάνδρος

Ναί, ἡ γυναῖκά μου ἔχει πονοκέφαλον. Μήπως σὰς ἐνοχλῶ;

Παῦλος

"Αστεία ἐρώτησις.

"Αννα

Τί ἀνοστα ἀστεῖα!... Καὶ ἡμεῖς τοῦ ἐκάμαμεν τὸν πανηγυρικὸν του!

Λεάνδρος

Τί ἐλέγατε;

"Αννα

"Ὅτι σὰς ἀγαποῦμε πολὺ.

Λεάνδρος

Ἡ συμπάθεια εἶνε ἀμοιβαία. Δὲν ἀνήκομεν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν μεγάλην συντροφίαν τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων;

"Αννα

Σεῖς καὶ ὁ Παῦλος μάλιστα ἀνήκετε, μεταξύ αὐτῆς τῆς συντροφιάς, εἰς μικρὰν ἐκλεκτὴν οἰκογένειαν...

Παῦλος

Τὴν οἰκογένειαν τῶν εὐαίσθητων. — Ἀλλὰ καὶ σὺ, "Αννα, ἀνήκεις εἰς αὐτὴν, διότι τὸ σπουδαῖον δὲν εἶνε νὰ γραφῇ κανεὶς ὅπως ἡμεῖς, ἀλλὰ νὰ αἰσθάνεται ὅπως σὺ. Ναί καὶ οἱ τρεῖς μας γνωρίζομεν μίαν ἀπὸ τὰς γλυκυτέρας ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ νὰ θαυμάζωμεν ἀπὸ καινοῦ.

Λεάνδρος

Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν ἠσθάνθητε καὶ ἀπόψε τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν ἐμπρὸς εἰς τὸ πιάνο σας. Καὶ εἰξεύρετε διατί εἶνε τόσο γλυκεῖα ἡ ἀπόλαυσις αὐτή; Διότι προσεγγίζει τὰς καρδίας καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἄ! Ἀπὸ ὅσους ἐρχονται ἐδῶ κάθε Σάββατον ὑπάρχει κάποιος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν συντροφίαν μας, ὁ κ. Χαριλάου.

Παῦλος (πρὸς τὴν "Ανναν)

Βλέπεις πῶς συμφωνοῦμεν!

"Αννα (πρὸς τὸν Λεάνδρον)

Καὶ σεῖς λοιπὸν τὸν συχαίνεσθε;

Λεάνδρος

"Ὅπως ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ψυχρὸν καὶ ξηρὸν χαρακτῆρα. Αὐτὸς ἐννοεῖ πολὺ ὀλίγον τὰς διασκεδάσεις σας καὶ γελᾷ ὅταν σὰς βλέπῃ. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ φαίνεται

κάτι τι ανώμαλον, δυσάρεστον τὸ θεωρεῖ ὡς αἰμορραγίαν τῆς μύτης, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ σταματᾷ κανεὶς ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερ. Ὅταν ἐμβαίνω εἰς τὸ δωμάτιον, αἰσθάνομαι κρύον... Τὸν ἐσπούδασα ἐκ τοῦ πλησίον... Μοῦ ἔχει μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

Ἄννα

Καταγράσθε ὀλίγον τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Λεάνδρος

Μπᾶ! Δὲν τὸν ἔχω φίλον, κάμνω ψυχολογικὰς μελέτας ἐπ' αὐτοῦ... Πρὸ παντός ἄλλου ἡ φιλολογία!...

Ἄννα

Ἄν νομίζετε ὅτι εἶνε ἀνίκανος νὰ κάμη τίποτε γενναῖον, τὸν ἀδικεῖτε.

Λεάνδρος

Δὲν λέγω αὐτό. Ἄπ' ἐναντίας, φρονῶ ὅτι εἶνε τόσο ἐγώιστης καὶ τόσο ὀξύνοος, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ εἰμπορεῖ νὰ προσποιηθῇ τὸν ἀφιλοκερδῆ. Νᾶ! τὸ παρελθὸν ἔτος, συνητήθην μαζί του εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς κάποιον χορὸν. Ἄπαντοτε νέος, κύριε Χαριλάου. Δὲν ἀφήσαμεν καὶ τὰς κατακτήσεις. — Ἄ! φίλε μου, ἐγέρασα· ἄμα ἰδῶ ὅτι ἀρχίζει ἡ ποδάγρα θὰ νυμφευθῶ. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἡ γυναῖκά μου εἶνε πλουσία. Ἄρκει νὰ εἶνε ὠραία. Πάντοτε κερδοσένης θὰ ἔβγω. Αὐτὸ θὰ εἶπῃ νὰ εἶνε κανεὶς ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Μετ' ὀλίγον θὰ παρευρεθῶμεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ κ. Χαριλάου. — Εἶνε ποδάλογός.

Παῦλος

Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔχει δέκα πέντε ἡμέρας νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

Λεάνδρος

Ἰποθέτω.

Ἄννα (ἦτις ἤκουσε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐν ταραχῇ).

Κύριε Λεάνδρε, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Θὰ σὰς ἀρῆσω ὀλίγας στιγμάς. Ἡ γιαγιά μετὰ τὸ γεῦμα ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ πῶς εἶνε καὶ μήπως ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε (πρὸς τὸν Παῦλον χαμηλοφώνως). Ἄρχίζω ν' ἀνησυχῶ ἐκ νέου· θὰ ἐρωτήσω τὴν γιαγιά· θέλω νὰ ἴσυχάσω ἐντελῶς. Ὅταν ὁ φίλος τοῦ κ. Χαριλάου ἔφυγε, τὸν συνήντησα εἰς τὴν σκαλα καὶ ἐνθυμούμαι ὅτι με ἐκτύπησε παραξένα.

Παῦλος (ἐπίσης χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

Ἔχεις δίκαιον, Ἄννα μου. Ἐλπίζω ὅτι ἡ γιαγιά σου θὰ σὲ καθησυχάσῃ.

Ἄννα (μεγαλοφώνως)

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἡ γιαγιά θὰ με κρατήσῃ. Διὰ καλὸν καὶ διὰ κακὸν σὰς ἀποχαιρετῶ. (Θλίβε: ταχέως τὴν χεῖρα τοῦ Λεάνδρου· ὁ Παῦλος κρατεῖ ὀλίγον τὴν χεῖρά της).

Παῦλος (σιγαλῇ τῇ φωνῇ).

Προσπάθησε νὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα (Ἡ Ἄννα ἐξέρχεται τὴν παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματός).

Λεάνδρος (παρατηρῶν αὐτοὺς κρυφίως).

Νομίζω ὅτι δὲν ἀπατώμαι πλέον. Κάτι συμβαίνει. Θὰ ἴδωμεν.

Ἐπιτελῆ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν ὑπὸ Δ. Γ. Κ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ

Ἐν Καλύμνῳ ἡ Πρωτομαγιά εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐορτὴ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Τὰ σχολεῖα κλείουσι, καὶ οἱ μαθηταὶ πλήρεις χαρᾶς τρέχουσι εἰς τοὺς ἀγρούς ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὰς μικρὰς μαθητριάς, μετὰ τὰς ὁποίας ἀφελέστατα ἀναστρέφονται. Τραγωδοῦν, φωνάζουσι καὶ ζητοῦν παρὰ τοὺς τοίχους τῶν ἀγρῶν, ὅπου φύεται, τὸν ἀνοικτομάτην, ἄνθος κατὰ πολὺ ὁμοιάζον πρὸς τὸ Edelweiss τῶν ἑλβετικῶν ὄρεων. Τὸ ἄνθος τοῦτο, ὁ ἀνοικτομάτης, ἔχει μεγάλην δύναμιν, καθιστᾷ τοὺς φέροντας αὐτὸ εὐφραῖς, ξυπνοὺς καὶ πολλὰκις δίδεται ἀπὸ τρυφερὰς καρδίας εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν διὰ νὰ ἔχουσι τὰ μάτια τῶν πάντοτε ἀνοικτὰ δι' αὐτὰς καὶ μόνον.

Μετὰ τὸ συμβολικὸν τοῦτο ἄνθος ζητοῦν μολόχαν διὰ τῆς ὁποίας ζώνονται περὶ τὴν ὄσφυν, διὰ νὰ γίνουσι δυνατοί, σιδερένιοι, καὶ νὰ μὴ τοὺς φᾶν τὰ ψάρια. Αἱ μητέρες ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ κάμωσι τὴν προμήθειαν τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ δροσερᾶν μολόχαν, τὸ ἑλληνικὸν τέϊον: καὶ οἱ ἄνδρες ἀντὶ ἄνθους φέρουσι εἰς τὸ αὐτὸ ἡμίξηρον στάχυν, ὡς σύμβολον τοῦ ἀρχομένου θέρους. Περὶ τὴν μεσημβρίαν οἱ μαθηταὶ μετὰ στεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς καὶ μετὰ μολοχίνην ζώνην κατέρχονται εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν τροφιδότεραν μητέρα τῆς νῆσου μας, καὶ κάμνουσι, οὕτως εἰπεῖν, ἐπίσημον ἑναρξιν τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὸ περιεργότερον καὶ ἀλλόκοτον ἔθιμον εἶνε τὸ ἀκόλουθον. Αἱ καλά οἰκοκυραὶ ἀφείλουν νὰ φυλάττουσι τὰ καλλίτερα σῦκα διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, διότι ἐκεῖνον ποῦ δὲν φάγῃ καλὸν σῦκον «θὰ τὸν διαγκάσῃ ὁ γαῖδαρος.» Ὅλοι λοιπὸν ἐξερχόμενοι τῶν οἰκιῶν τῶν φέρουσι, ὡς ἐφίδριν κατὰ τῶν δηκτικῶν διαθέσεων τῶν ὄνων, εἰς τὰ θυλάκιά τῶν σῦκα.

Ἰώσηπος.

Η ΛΥΓΕΡΗ

Εὐθεία 181 α. 308

Ἡ Ἀνθὴ κατεπεισθῆ τέλος καὶ ἠκολούθησε τὴν νεανίδα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καινούριου. Καὶ ἦδη ἡ Ζαχάρω, καταμαγευθεῖσα ἐκ τῆς ἐπιτυχίας της αὐτῆς, ἐξάλλος ἐκ τοῦ θυροῦ τῆς συνκαστροφῆς καὶ προθυμουμένη νὰ χροποποιήσῃ τὴν φίλην της ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ σύρῃ πρῶτον τὸν χορὸν. Καὶ αἱ ἄλλαι νεανίδες παρεχώρουσι προθύμως τὴν θέσιν των εἰς τὴν Ἀνθὴν. Ἀπυθῆσαν πλέον! ἐχώρευον τέσσαρας καὶ πέντε φορὰς καθὲς μία...

Ἡ λυγερὴ ἐχώρευσε τῷ ὄντι μετὰ χάριτος καὶ ἀφελείας περισσῆς. Ἐλείπεν ὁμως ἀπ' αὐτῆς ἡ εὐθυμία, ἡ ὀρεξις ἐκείνη ἡ πτεροῦσα τοὺς πόδας· οὔτε κινήσεις εἶχεν ἀρκετὰς, οὔτε τὸ βεργολύγιμα ἐκεῖνο τὸ βικρὺ τῆς ἐποχῆς, τὸ ὁποῖον παρομοιάζει τὴν χορεύουσαν πρὸς παγῶνι, κύπτον νὰ ποτισθῇ εἰς τὴν πηγὴν. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὸν ἐξησκημένον ὀφθαλμὸν των παρκαθημένων γυναικῶν καὶ ἤρχισαν μεταξύ των νὰ φέρουσι ἐν ψιθυρισμῷ τὰς κρίσεις των. Τί ἔπαθε, καλέ· πῶς χορεύει ἔτσι ἡ Ἀνθὴ!...

Ἀπὸ ὅλας δὲ περισσότερον παρετήρησε τοῦτο ἡ οἰκοδίσποινα καὶ τὸ ἐπέδειξε χαιρεκτικῶς εἰς τὴν μεσόκοπον γείτονα της, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Γεωργίου Βρανᾶ. Ὅχι, δὲν ἠδύνατο νὰ συγχαρῆσθαι τοικῶτα λάθη εἰς τὸν χορὸν ἡ ἀγαθὴ Παντελιοῦ. Ἄν ἐχώρευον οὕτω αἱ θυγατέρες της, ἡ Βασιλικὴ της ἂν ἐχώρευεν οὕτω δὲν θὰ τὴν ἀφινε ποτὲ πλέον νὰ χορεύσῃ. Καὶ βλέπεις, ἀδελφὴ, ὅτι ἐπαχυνε πρὸς τούτοις αὐτὴ ἡ κόρη, βλέπεις τί ἀσχημὴ ἐγένετο; ποῦ πρῶτα ὅτε ἦτο μὴ πανώρηκα λυγερὴ!... Ἐπειτα τάχα τί κάμνει πῶς δὲν τὴν μέλει ὁ χορὸς καὶ χαμηλώνει τὰ μάτια, σὺν τὴν Παναγίᾳ; Αὐτὰ δὲν χωνεύονται πλέον!... Καὶ ζωηρευθεῖσα αἴφνης ἐψιθύρισε εἰς τὸ σὺς τῆς συντρόφου της.

— Ξέρεις, ἀδελφοῦλά μου ποῦ ἂν εἶν' ἀλήθεια τὰ λόγια τοῦ κόσμου, ὁ Γεωργάκης δὲν κάνει καλὰ νὰ πᾶρῃ αὐτὴ τὴν ψευτοπαναγίαν!...

Κ' ἐνδιασέρετο ἦδη ἡ χονδρὴ καὶ πληθωρικὴ περὶ τοῦ μᾶλλοντο, τοῦ Γεωργίου Βρανᾶ κ' ἐκόπτετο διὰ τὴν τύχην του. Ἡ μητρικὴ καρδιά της δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ τοιαύτην τοῦ νέου ἀτυχίαν. Δὲν ἐχάθησαν δὲ ἀπὸ τὸν κόσμον τὰ κορίτσια· εἶνε ἄλλα ποῦ τὸν παρακαλοῦν ἄρκει νὰ θίλῃ μόνον!... Καὶ ἦσαν οἱ λόγοι οὗτοι πλαγία βιολογία τῶν συμπαθειῶν αἱ ἔτρεφε πρὸς τὸν Γεωργίον καὶ τῆς προσδοκίας της, ὡς καλοῦ γαμβροῦ διὰ τὴν θυγατέρα της, τὴν Βασιλικὴν. Τὴν ἐξεύρει δὲ ὅλον τὸ χωρίον τὴν Βασιλικὴν, τὴν πρωτότοκόν της, τί προκομμένη εἶνε καὶ τί εὐμορρῆ! Ἄς μὴ λέγῃ τίποτε

ἡ Παντελιοῦ, διότι εἶνε μητέρα καὶ νὰ μὴ ὑποτεθῇ ὅτι θέλει νὰ ἐπαινέσῃ τὴν κόρην της...

— Μπᾶ σὲ καλὸ σας! γάμο ἔχετε; ἠκούσθη καὶ αἴφνης, εἰσώρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ Βασιλικὴ.

Φωναὶ εὐθυμοὶ ὑπεδέχθησαν εὐθὺς τὴν παρθένον, δεκαεπταετῆ ξανθὸμκκλον καὶ λευκὴν παρθένον, εὐχαὶ ἐγκάρδιοι καὶ δεξιώσεις ὡς νὰ ἔλειπεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου:

— Καλῶς τὴν, καλῶς ὄρισες!

— Βοήθειά σου ὁ ἅγιος.

— Καὶ τοῦ χρόνου μὲ τὸν κκλό σου!...

Ἡ Βασιλικὴ νῦ χαρίσται ὅλας διὰ τὰς εὐχὰς, ἠσπάζετο τὰς φίλας της, ἔβαινε τὴν χεῖρα εἰς ἄλλας κ' ἐσπόγγιζε τὸ καθίδρον πρόσωπόν της κ' ἐγέλα πετώσα ὅλη ἀπὸ χαρᾶν. Ἦτο φύσει εὐχαρὶς καὶ λάλος ἡ νεανὶς· εἰς ἀπὸ τοὺς ελαφροῦς ἐκείνους παρθενικοῦς χαρακτῆρας, τοὺς ὁποῖους δύναται τις ἀσφαλῶς νὰ παρομοιάσῃ πρὸς τὰς σεισουράδας· πετοῦν, φλυαροῦν, γελοῦν ἀδιακόπως καὶ ὁ νοὺς των διατελεῖ εἰς διηλεκτὴ καταζήτησιν τῆς μεταβολῆς τοῦ βίου, τὸ δὲ σῶμα παρακολουθεῖ πρόθυμον. Ἡ μελεγχολία δὲν ἔχει θέσιν εἰς αὐτοὺς· ἡ λύπη δὲν ἔχει διάρκειαν. Περὶ τῆς Βασιλικῆς ἐλέγετο μετὰ τῶν γυναικῶν, αἵτινες παρίστησαν κατὰ τὴν γέννησιν της ὅτι μόλις ἔπεσεν, ἐγέλα καὶ ἠκτινοβόλοι ἐξ εὐτυχίας τὸ πρόσωπόν της, ὡς νὰ ἤρχετο μὲ λαμπρὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον κ' ἐχαίρετο διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ βίου.

Καὶ τότε δι' αὐτὴν τὴν βραχεῖαν ἀλλαγὴν τοῦ βίου, τὰς νέας ση-ογραφίας, αἵτινες ἐξετυλίχθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, τῆς θορυβῶδους πανηγύρεως, τοῦ ἔσπου αὐτῆς καὶ τῶν θεαμάτων, ἦτο τόσο ἐχρούμενη καὶ ἐφρίσσει ὅλη ἀνήσυχος, ὑπὸ τὰς φιλοστόργους χεῖρας τῆς μητρὸς της, ἦτις τὴν ἐπεριποιεῖτο.

— Μὲς' ἐς τὸ μεσημέρι ἐκινήσατε νὰ ῥθῆτε· ἔλεγε κάπως ἠγανκκητημένη ἡ Παντελιοῦ δὲν ἀρίνατε ἄλλο νὰ δροσίση!...

— Ποῦ ἄφινε ὁ Νικολός· ἀπ' τὴν ὄραν ποῦ τὸν πάτησε τ' ἄλογο ἐδαμονοίσθη!

— Τι, ποῦ ἄλογο τὸν πάτησε;

— Ὅχι, καλότυχη, τὸν ἐπάτησε· τὸν ἐπῆρε ἐκεῖ μὲ τὸν ἄερα τὸ ἄλογο τοῦ Γεωργίου Βρανᾶ καὶ τὸν ἔριψε κάτω. Μὰ αὐτὸς ἐφοβήθη τόσο ὥστε ὅλο ἄλογο ἔβλεπε γύρω του καὶ ἠνάγκαζε τὰς γυναῖκας νὰ φύγουν γρήγορα, γρήγορα!...

Ὁ χορὸς διεκόπη ἦδη καὶ ὅλαι αἱ νεανίδες ἐκύκλωσαν τὴν Βασιλικὴν, περιεργοὶ ν' ἀκούσουσι τὰς ἐντυπώσεις της. Εἰς τὸ πάθημα τοῦ Νικολοῦ Πικιοπούλου, ὅστις διὰ τὸ γελοῦδες

παράστημά του, συχνὰ προὐκάλει τὰς εἰρωνείας τῶν κορσιδῶν, οἱ γέλωτες ἤχησαν ἐν θορυβῶδει συμφωνίᾳ. Ἄλλ' ἡ ἐγκαρδιώτερον τῶν ἄλλων γελῶσα ἦτο ἡ Ἀνθή. Ἐπασχε τόσα παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τῆς ἐφαίνετο πολὺ εὐχάριστον τὸ πάθημα του. Ἐξεδίκείτο οὕτω ἡ ἀδυναμία τῆς ἐθιμάμβευεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ Γεώργιος ἦτο ὁ ἐκδικητὴς αὐτῆς καὶ μετεμελεῖτο ἤδη, διότι δὲν ἐπορεύθη εἰς τὴν πανήγυριν, ν' ἀντιληφθῆ με τοὺς ἰδίους τῆς ὀφθαλμοὺς τὴν ἐξουθενωτικὴν ἐκείνην πτώσιν τοῦ μισητοῦ τῆς. Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς λυγερῆς ἐπλεεν ἐν ἀπολαυστικῇ ἐκστάσει, φανταζομένη διὰ τῆς ζωηρότητος τοῦ μίσους τὸν Νικολὸν κυλιόμενον εἰς τὸ χῶμα κ' ἔπειτα ἐγειρόμενον περιτρομον, μετὰ τὰ ἐνδύματα κατεσπιλωμένα καὶ φεύγοντα εὐθὺς μακρὰν τῆς πανηγύρεως, ἐνῶ ὁ Γεώργιος ὠρθοῦτο ἐπὶ τοῦ ἵππου του, θριαμβευτῆς καὶ ὑπερήφανος. . . . Καὶ σιγὰ σιγὰ δόσεις τις φθόνου ἐγεννᾶτο ἐν ἑαυτῇ διὰ τὴν Βασιλικὴν, φθόνου τὸν ὅποιον ἠσθάνθη εὐθὺς μόλις ἔμαθεν ὅτι ἡ νεᾶνις ἀντικατέστησεν αὐτὴν ἐν τῇ πανηγύρει καὶ τὸν ὅποιον ἐκάλυψαν μετ' ὀλίγον αἱ ἀκέφεις τοῦ λυγροῦ μέλλοντός τῆς. Ἄλλ' ἀνέκαθεν ἡ Ἀνθή δὲν ἔτρεφε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὴν Βασιλικὴν τὸ εὐθυμον καὶ γελαστόν ὕφος τῆς παρθένου, αἱ περιποιήσεις τὰς ὁποίας ἀπέδιδε πρὸς αὐτὴν, πάντοτε παρεξηγοῦντο ὑπὸ τῆς λυγερῆς. Ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἐμπαιγμοὶ καὶ φιλενδίκους διαθέσεις μόνον. Ἡ Βασιλικὴ ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Δημητρίου, τοῦ στενωτέρου φίλου τοῦ Βρανᾶ καὶ τοῦτο ἀνησυχεῖ αὐτὴν μεγάλως. Πρόληψις τις ἐβάσιλευεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς, ὅτι ἐκείνη μίαν ἡμέραν θ' ἀντικαθίστα αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ ζωῇ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς. Πολλὰκις ἐκλαυσε δι' αὐτὴν τὴν ιδέαν τῆς, πολλὰκις ἀπηλπίστη κ' ἐξέφρασεν εἰς τὸν Γεώργιον πλαγίως ὅτι δὲν ἤθελε νὰ συχνάζῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του. Ὁ νέος ἐνόησε τοὺς φόβους τῆς καὶ προσεπαθῆσε νὰ τοὺς διασκεδάσῃ. Ἄλλ' ἡ φίλια τοῦ Βρανᾶ καὶ τοῦ Δημητρίου ὑφίστατο πάντοτε, ἀκμαία καὶ ἀδιάρρηκτος καὶ ὑφίστατο ἐκ τούτου καὶ οἱ φόβοι τῆς λυγερῆς. Ἡδὴ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Βασιλικὴ ὑπερέβαλεν αὐτὴν καθ' ὅλα, ὅτι ἐκλεψεν ἀπ' αὐτῆς μίαν ἐκτακτον ἀπόλαυσιν, καὶ μετανόει διότι δὲν ἠκολούθησε τὴν θέαν τῆς ἀλλὰ παρεχώρησε τὴν θέσιν τῆς εἰς ἐκείνην, νὰ κόβῃ τὴν τὴν καὶ νὰ ῥάβῃ ἡ γλῶσσά τῆς!

Ναί, νὰ κόβῃ τὴν τὴν καὶ νὰ ῥάβῃ ἡ Βασιλικὴ! Τοῦτο ἐκέντα πολὺ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς λυγερῆς. Νὰ βλέπῃ τόσας ἐκεῖ μορφὰς προσηλωμένας εἰς αὐτὴν περιέργως, ἐνωτιζομένας τοὺς λόγους τῆς λαϊμάργως, ἐπληττομένας διὰ τὰ περιεργὰ συμβεβηκότα τῆς πανηγύρεως καὶ νὰ ἠξέυρη ὅτι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην θὰ ἦτο αὐτή, θὰ προὐ-

κάλει αὐτὴ τὴν προσοχὴν καὶ ὄχι ἡ Βασιλικὴ, τοῦτο ἐξήρέθειζε τὸν φθόνον τῆς ἀκόμη περισσότερον.

— Ἀμ' τὴν κουλούρα; ποῖος τὴν πῆρε τὴν κουλούρα; ἠρώτησαν αἰφνης τὴν Βασιλικὴν αἱ γυναῖκες.

— Ὁ Γεώργιος ὁ Βρανᾶς.

Καὶ μετὰ λεπτομεροῦς φλυαρίας, εὐ-υχισμένη διότι ἦτο εἰς θέσιν νὰ λέγῃ, ὅλον νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἀκούεται μετὰ προσοχῆς, ἡ ἐλαφρὰ νεᾶνις ἤρχισε τὰ διηγῆται τὰ τοῦ ἵππικου ἀγῶνος. Ἄ! εἶνε τὸ καλλίτερον τῆς ὅλης πανηγύρεως αὐτό! Φαντασθῆτε· μόλις ἐδόθη τὸ σημεῖον καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ μυρμηκία τοῦ θεωμένου πλήθους ν' ἀνυπομονῇ, νὰ στενοχωρῆται, νὰ παθαίνεται ὡς ἐν καὶ μόνον σῶμα. Τὸ πεδῖον ἠπλοῦτο ὀλίγον ἐπικλινές, ὁμαλὸν ὁμῶς, καταπράσινον, μετ' ὀλίγους ἀσποδέλους ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μετ' ἑμίαν ἀγριαπιδιὰν εἰς τὸ κέντρον καὶ εὐρῶ, ἀπεριόριστον εἰς τὸ βλέμμα τῶν θεατῶν. Ἐνεκεν τῆς μεγάλης ἀποστάσεως δὲν διέκρινε τις κατ' ἀρχὰς ἄλλο τι παρὰ μελανὰ μόλις στίγματα, σκιάς ἄνω τοῦ ἐδάφους, φερομένης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Μικρὸν κατὰ μικρὸν εἶτα διεκρίθησαν οἱ πόδες τῶν ἵππων, κινούμενοι ἐμπρὸς ὀπίσω μετὰ ταχύτητος, ὡς πτερωτὰ μύλου καὶ τέλος διεγράφησαν καὶ οἱ ἵπποι, ὡς λευκὰ συννεφάκια ἀνά τὴν ἀπέραντον ἐκτασιν. Ὁ νικητὴς ὁμῶς ἦτο μακρὰν νὰ φανῇ ἀκόμη. Ἡ φορὰ τῶν ἵππων, ἐν τῇ καταπληκτικῇ ὀρμῇ των, ἀλλάσσει κατὰ λεπτόν καὶ οἱ πρῶτοι ἐρχονται ἐσχατοὶ καὶ οἱ ἐσχατοὶ προπορεύονται, ὥστε καταντᾶ ἀδῆλον τὸ ἀποθησόμενον. Τὸ πλῆθος ἀνυπόμονον ἐξέφερε τὰς κρίσεις του, ἔλεγε τὰς εἰκασίας του καθείς, ὡσεὶ θέλων νὰ ταχύνη τὸ ἀποτέλεσμα.

— Νὰ τὸ ψαρί, τὴν ἄρπαξε! — Μπα, δὲν βλέπεις τὸ μπαλίο ποῦ τὸ φέρνει κατὰ πόδι; — Ὅα τὸ περάσῃ, ὀρέ, θὰ τὸ περάσῃ!

Ἄ! ἄ! ἄ! ἄ!

Κ' ἐφώναζον οἰστρηλατούμενοι, κινούμενοι χεῖρας καὶ πόδας, ὡς νὰ μετεῖχον καὶ αὐτοὶ τοῦ ἀγῶνος. . . Αἰφνης νὰ πίπτει εἰς ἀναβάτης καὶ φεύγει ὁ ἵππος τοῦ μακρὰν, τριποδίζων. Δύο ἄλλοι, βλέποντες προφανῆ τὴν ἀποτυχίαν ἀποσύρονται τοῦ ἀγῶνος ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν προσβληθῶν, φεύγουν μακρὰν τῶν θεατῶν. Καὶ ἀρχίζουν οὗτοι πάλιν φωνάζοντες: — Τοῦ Ζόγγα ἐπῆρ' ὁ ἔνας, τοῦ Ζόγγα! — Κι' ὁ ἄλλος τοῦ Μαξί. . . — Πάει νὰ κάμῃ συμπεθεριό! . . .

Καὶ γελοῦν, αἰωνίως γελοῦν, σαρκάζοντες τοὺς ἠττημένους. . . Οἱ ἵπποι τρέχουν ἀκόμη, ἐν δαιμονιώδει φορᾷ, μετὰ τὴν κεφαλὴν προπεταμένην, τὸ σῶμα ὅλον εὐθύτατον ὡς ἱπτάμενοι κόρακες. Καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν ἵππων κυματοῦσιν, ἐξοιδαίνονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου αἱ πλα-

τεῖαι χειρίδες καὶ ἡ φουστανέλλα πλαταγεῖ θορυβῶδως.

Τέσσαρες ἵπποι ἔμενον ἤδη διχμοσθητοῦντες τὸ γέρας. Εἰς τούτων λευκὸς ἤρχετο πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀκατάσχετος, φέρων τὸν ἀναβάτην προσκεκολλημένον ὡς κἀνθρον ἐπάνω του. Αἰφνης πλησίον αὐτοῦ διήλθε μαῦρος ἵππος, μ' ἓνα λευκὸν ἀστέρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐβάδιζεν ἤδη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπόν. Πλὴν μετ' ὀλίγον ἄλλος μετ' ἐπίχρωμα βεθύ ἀσπρόμαυρον ἦλθε παραπλεύρως διαμφοσθητῶν τὸ γέρας. . . . Καὶ οἱ θεαταὶ ἐξηκολούθουν τὰς συζητήσεις κ' ἐξέφερον τὰ συμπεράσματά των ἀνυπόμονοι. — Ἀνδραβιδιώτης εἶνε τὸ ἀστεράτο; — Ναί, τοῦ Σκαμνάκη. — Καὶ τ' ἄλλο τὸ σιδερίκο; — Γαστουγιώτης. — Ὅα τὴν φαῖ τὴν χυλόπηττα!

Καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔλθουν εἰς βῆξιν ἐκ τούτου, μὴ παραδεχόμενοι νὰ ἐντροπισθῆ ὁ ἵππος τοῦ τόπου των. Ἄλλ' αἰφνης, ὁ ψαρῆς, ὁ προπορευόμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου ἀκίνητος, παρὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀναβάτου, καὶ κρατῶν ἀνατεταμένην τὴν κεφαλὴν, παρετήρει εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ὡς νὰ ἠρεῦνα τὸν ὀρίζοντα· εἶτα ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω, συναποφέρων ἄκοντα καὶ τὸν κύριόν του. — Ἄφρον, πάει γιὰ βροῦδες· εἶπον.

Ἐμενον πλέον τρεῖς εἰς τὸ ἵπποδρόμιον· οἱ δύο προπορευόμενοι ἐμπρὸς· καὶ ὀλίγον ὀπίσθεν, σχεδὸν ἐπὶ τὰ ἴχνη των, ἐβάδιζεν ὁ τρίτος. Ἡρχετο οὕτως κανονικῶς τρέγων, μὴ παραλάσσω τὸν βηματισμόν του, ὡς νὰ ἦτο βέβαιος περὶ τῆς νίκης του καὶ ἄφρονε τοὺς ἄλλους νὰ κοπιάζου ἀδίκως. Καὶ ὡσεὶ προλαμβάνων τὴν ἀκέφιν τῶν θεατῶν δι' ἐνός ἄλματος, διήλθεν αἰφνης μετὰ τῶν ἀντιπάλων του κ' ἐπλησίασε σπεύδων τὸν κρατοῦντα ἐπὶ κοντοῦ τὴν κουλούραν, τῆς νίκης τὸ ἐπαθλόν.

— Μωρέ, γειά σου, πουλί μου! ἐφώναζαν οἱ θεαταὶ κατενθουσιασμένοι, φιλοῦντες τὸν ἵππον ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Ἐνῶ, ὁ Γεώργιος Βρανᾶς ὁ ἀναβάτης καὶ κύριός του ὄχρος, συγκεκνημένος, ὠρθοῦτο ἐπὶ τῶν ἀναβολέων κ' ἐπεδείκνυεν εἰς τὸ πλῆθος τὴν κουλούραν, ἐν ἐξᾷ ἀποθεώσει. . . .

— Πανηγία μου, τί ὡμορφος ποῦ ἦταν ἐκεῖ! ἄγγελος γραμμένος· ἐπεφώνησεν ἡ κόρη μετ' ἀπροσπονήτου θαυμασμοῦ.

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἀκροαταὶ αὐτῆς δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἐνθουσιασμένοι. Ἡ νικη ἐνός ἵππου δὲν θεωρεῖται μικρὸν κατόρθωμα μεταξὺ τῶν χωρικῶν. Ὁ νικητὴς τιμᾷ ὄχι μόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ τὸν κύριόν του καὶ τὸ χωριὸν ἀκόμη ἀπὸ τὸ ὅποιον κατὰγεται. Ἡ νικη αὐτοῦ διὰ

τῶν μυρίων στομάτων τῶν παρατυχόντων πανηγυριστῶν, διαθρυλεῖται εἰς τὰ περίεργα ὡς μέγα γεγονός. Οἱ ἀπὸ Πατρῶν μέχρι Πύργου συναντῶμενοι καρραγωγεῖς μεταδίδουν τὸ ὄνομα, τὸ χρῶμα κ' ἐν γένει τὰ χαρακτηριστικὰ του, αἰξάνει δὲ τὴν τιμὴν του εἰς ἐνδεχομένην πώλησιν ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα προσόντα του. Οἱ χωρικοὶ εἰς τὰ χωρία των, διὰ τὴν ἔλλειψιν καθημερινῶν νέων, ἐπὶ ἐβδομάδας, ἐπὶ μῆνα ὅλον, συζητοῦν μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ προσόντα αὐτοῦ καὶ τὰς ἀφορμὰς διὰ τὰς ὑποίας οἱ ἄλλοι ὑπέρησαν, ὡς ἱστοριογράφοι τὴν ἠτταν μεγάλων στρατηγῶν. Διὸ ἤδη αἱ νεᾶνιδες καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες ἐτράπησαν εἰς θορυβώδη διαδήλωσιν ὑπὲρ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ ἵππου του.

Μόνη ἡ Ἀνθή δὲν ὠμίλει, δὲν ἐθορῦβει, δὲν ἐνεθουσία, ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶπῃ. Τί ἂν ἠσθάνετο μικρὰν χαρὰν εἰς τὰ στήθη τῆς διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Γεωργίου; Ἡ λύπη τῆς ἦτο μεγάλη τόρα, διότι δὲν ἦτο ἐκεῖ καὶ αὐτὴ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ εἰς τὴν ἐξᾷ ἀποθέσειν του καὶ μεγαλητέρα ἢ ἀγανάκτησις τῆς ἐναντίον τοῦ Νικολοῦ, ὅστις ἐγένετο ἡ αἰτία τούτου καὶ ἐναντίον τῆς Βασιλικῆς ἧτις τὸν ἀπήλαυσεν. Καὶ τί τάχα κωμαρώνεται τόρα αὐτή, ἡ ἄσπρη μου σὰν τὸ χαρτί, κόκκινη σὰν τὸ βερζι-μαῦρα μάτια μαῦρα φρύδια, βίξε μου τὰ μαλλιάκια σου ν' ἀναίθω ἀπάνου, ἔ; Τί κωμαρώνεται καὶ χοροπηθᾷ καὶ ὠμίλει τόσον ἐλευθέρως περὶ τοῦ Γεωργίου! Ἡ μήπως τῆς ἐπόνεσε καὶ αὐτῆς τὸ δόντι — μωρὲ μούτρα! . . . Ἡ λυγερὴ ζηλότυπος εἰς τὴν ἀγάπην τῆς, περίφοβος διὰ τὸ εἰδωλὸν τῆς, ἐσκέπτετο ὅτι καλλίτερον θὰ ἔκαμνεν ἂν δὲν ἤρχετο ἐκεῖ καὶ ὠργίζετο κατὰ τῆς Ζαχαρίας, ἡ ἵποια τὴν ἔφερε διὰ ν' ἀκούσῃ αὐτοὺς τοὺς λόγους, νὰ μαυρίσῃ περισσότερον τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ἤθελε νὰ ἀπέλθῃ. Ἄλλ' οἱ ἐπαινοὶ περὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ ἵππου του ἐξηκολούθουν μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ ἡ λυγερὴ ἀέθλαλεν ἀπὸ ὠραν εἰς ὠραν ἀρεσκομένη ν' ἀκούῃ διὰ τὸν καλὸν τῆς.

— Δὲν ξέρω, ἔλεγεν ἡ γραῖα Μήτηρνα· ὁ μαῦρας εἶνε φαλάγγι!

— Καὶ τί ὡμορφο νοηταὶ! ἐγὼ ἂν ἤθελεν ὁ Γεώργιος θὰ τοῦ ἔκανα ἓνα χαίμαλι· προσέθηκεν ἡ Βασιλικὴ ἐνθουσιώδως. . .

Ἡ λυγερὴ δὲν ἐκρατήθη πλέον — Ἐτσι-πωτη! ἤρθρωσε μετὰ πείσματος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλὰ βαρὺς πυροβολισμὸς ἀκουσθεὶς αἰφνης ἔξω, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ εἰσορμηθῇ μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐν βοῇ καὶ πατάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πανηγυριώταις, κορίτσα, πανηγυριώταις! . . ἠκούσθη φωνὴ χαρωπὴ ἔξωθεν.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνέχεται ἐκ σελ. 311

«Εἰς τὴν ἀστρονομίαν καταγινόμεθα πολὺ ἔνεκα τῆς αἰθριότητος τοῦ οὐρανοῦ. Ἔχομεν δύο δορυφόρους, ὧν ἡ πορεία θὰ ἐφαίνετο ἀλλόκοτος εἰς τοὺς ἀστρονόμους τῆς Γῆς, διότι ἐνῶς εἰς ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖ μῆνας ἐξ ἑκατὸν τριακοντα καὶ μιᾶς ὥρων, ἦτοι πέντε ἡμερῶν τοῦ Ἄρεως καὶ ὀκτὼ ἐπὶ πλεόν ὥρας, ὁ ἕτερος ἔνεκα τοῦ συνδυασμοῦ τῆς κινήσεώς του μετὰ τῆς ἡμερησίου περιστροφῆς τοῦ πλανήτου ἀνατέλλει εἰς τὴν δύσιν καὶ δύει εἰς τὴν ἀνατολήν, διανύων ὅλον τοῦ οὐρανοῦ τὸ διάστημα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς εἰς πέντε ὥρας καὶ ἡμίσειαν καὶ μεταβαίνων ἀπὸ τῆς μιᾶς φάσεως εἰς τὴν ἄλλην εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ὥρων! Εἶνε θέαμα μοναδικὸν εἰς τὸ ἡλιακὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον πολὺ συνετέλεσε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ οὐρανοῦ. Πρὸς τοῦτοις ἔχομεν ἐκλείψεις σεληνῶν σχεδὸν καθ' ἑκάστην, οὐδέποτε ὅμως ἐκλείψεις ὀλικᾶς τοῦ ἡλίου, ἐπειδὴ οἱ δορυφόροι μας εἶνε πολὺ μικροί.

«Ἡ Γῆ μᾶς φαίνεται ὅπως φαίνεται εἰς σᾶς ἢ Ἀφροδίτη. Εἶνε δι' ἡμᾶς ὁ ἀστὴρ τῆς ἡῶς καὶ τῆς ἐσπέρας, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα δέ, πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ὀπτικῶν ἐργαλείων δι' ὧν ἐγνωρίσαμεν ὅτι εἶνε πλανήτης κατοικοῦμενος ὡς ὁ ἡμέτερος—πλὴν ὑπὸ κατωτέρως ταξέως ὄντων—οἱ πρόγονοί μας τὸν ἐλάτρευον, θεωροῦντες αὐτὸν ὡς θεότητα εὐεργετικὴν. Πάντες οἱ κόσμοι ἔχουσι τὴν μυθολογίαν των κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας, ἡ δὲ μυθολογία αὕτη ἔχει ὡς ἀφορμὴν, ὡς βᾶσιν καὶ ὡς ἀντικείμενον τὴν φαινομένην θέαν τῶν οὐρανίων σωματων.

«Ἐνίοτε ἡ Γῆ, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Σεληνῆς διέρχεται δι' ἡμᾶς ἐμπροσθεν τοῦ Ἡλίου καὶ προσπιπτει ἐπὶ τοῦ δίσκου του ὡσεὶ μικρὰ μέλαινα κηλὶς, συνοδευομένη ὑπὸ ἄλλης τινὸς κηλίδος μικροτέρας. Ὅλοι ἐκεῖ παρακολουθοῦσι μετὰ περιεργείας τὰ οὐράνια ταῦτα φαινόμενα. Αἱ ἐφημερίδες μας ἀσχολοῦνται πολὺ περισσότερο περὶ τῆς ἐπιστήμης ἢ περὶ τῶν θεάτρων, περὶ τῶν φιλολογικῶν ιδιοτροπιῶν, περὶ τῶν πολιτικῶν ἐρίδων ἢ τῶν δικαστηρίων.

«Ὁ Ἡλιος μας φαίνεται ὀλίγον τι μικρότερος, δεγόμεθα δὲ ὅπως οὐν ὀλιγώτερον ἐξ αὐτοῦ φῶς καὶ θερμότητα. Οἱ ὀφθαλμοί μας πλεόν εὐαίσθητοι ὄντες βλέπουσι καλλίον τῶν ἰδικῶν σας. Ἡ θερμοκρασία εἶνε ὀλίγον τι ὑψηλότερα.

— Πῶς! ἀπάντησα, εὐρίσκεσθε μακρότερον ἀφ' ἡμῶν τοῦ Ἡλίου καὶ ἔχετε περισσότερον θερμότητα ἀπὸ ἡμᾶς;

— Ἡ πόλις Σαμονὶ ἀπέχει ὅπως οὐν περισσότερο ἀπὸ τοῦ ἡλίου τῆς μεσημβρίας ἀφ' ὅ,τι ἡ κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ ὄρους, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστασις δὲν κανονίζει μόνον τὴν θερμοκρασίαν, πρέπει νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ταυτοχρόνως καὶ τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας. Οἱ περὶ τοὺς πόλους ἡμῶν πάγοι τήκοντι ἐντελείστερον ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σας ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ θερινοῦ ἡμῶν ἡλίου.

— Ποῖαι εἶνε αἱ γῶραι τοῦ Ἄρεως αἱ μᾶλλον κατωκημέναι;

— Μόνον αἱ πολιτικαὶ γῶραι (ὅπου βλέπετε ἐκ τῆς Γῆς τὰς χιόνας καὶ τοὺς πάγους νὰ τήκωνται ἀνὰ πᾶν ἔαρ) εἶνε ἀκατοίκητοι. Ὁ πληθυσμὸς τῶν εὐκράτων γῶρων εἶνε πυκνός, ἀλλ' ἐτι μᾶλλον κατωκημέναι εἶνε αἱ περὶ τὸν ἰσημερινὸν γῶραι, ἐνθὰ ὁ πληθυσμὸς εἶνε πυκνὸς ὅσον καὶ ἐν Σινικῇ, πρὸ πάντων δὲ τὰ παραλία τῶν θαλασσῶν, μεθ' ὅλας τὰς πλημμύρας. Πλεῖστοι τῶν πόλεων εἶνε κεκτισμέναι ἐπὶ τῶν ὑδάτων σχεδόν, μετῴρωι εἰς τὸν ἀέρα τρόπον τινά, ὅπου δὲν τὰς προσβαλλοῦσιν αἱ πλημμυραὶ, γνωσταὶ οὖσαι ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἀναμενόμεναι.

— Αἱ τέχναι σας, ἡ βιομηχανία σας ὁμοιάζει μὲ τὰς ἰδικὰς μας; Ἔχετε σιδηροδρόμους, ἀτμόπλοια, τηλεγράφον, τηλεφῶνον;

— Εἶνε ὅλας διαφορητικᾶ. Οὐδέποτε εἶχομεν ἀτμόπλοια ἢ σιδηροδρόμους, διότι ἐγνωρίσαμεν ἀνεκᾶθεν τὸν ἠλεκτρισμὸν, εἶνε δὲ φυσικὴ εἰς ἡμᾶς ἡ ἀεροπορία. Τὰ πλοῖά μας κινοῦνται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ εἶνε μᾶλλον ἐναέρια ἢ ἐνυδρα. Ζῶμεν πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην κατοικίῶν ἐκ λίθου, ἐκ σιδήρου καὶ ξύλου. Ἡ δριμύτης τοῦ χειμῶνος εἶνε εἰς ἡμᾶς ἀγνωστος, καθότι οὐδεὶς ἐκτίθεται εἰς αὐτήν· ὅσοι δὲ κατοικοῦσιν εἰς τὰς περὶ τὸν ἰσημερινὸν γῶρας μεταναστεύουσι κατὰ πᾶν φθινόπωρον ὅπως τὰ πτηνὰ σας. Πολὺ δύσκολον θὰ σοῦ ἦτο νὰ σχηματίσῃς ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν ἡμῶν.

— Ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως πολλοὶ ἀνθρώποι κατοικήσαντες ἤδη τὴν Γῆν;

— Ὅχι. Ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου σας οἱ πλείστοι εἶνε ἢ ἀμαθεῖς, ἢ ἀδιαφοροί, ἢ σκεπτικοὶ καὶ μὴ προητοιμασμένοι εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν. Μένουσι προσηλωμένοι εἰς τὴν Γῆν καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Πολλὰ ψυχὰ κοιμῶνται ἐντελῶς. Ὅσοι ζῶσιν, ὅσοι ἐνεργοῦσιν, ὅσοι ποθοῦσι τὴν γνῶσιν τῆς ἀλη-

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ
Εἰς τὴν Δόξαν Ἐρῶς.

θείας εἶναι αἱ μόναι αἰτίαι ἐνδιαφέρονται περὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου καὶ εἶνε ἱκαναὶ νὰ τὸν ἐνοήσωσιν. Αἱ ψυχὰ αὗται δύνανται νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν Γῆν καὶ νὰ ζήσωσι πάλιν εἰς ἄλλας πατρίδας. Πολλὰ ἔρχονται νὰ κατοικήσωσιν ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς τὸν Ἄρην, πρῶτον σταθμὸν τοῦ πέραν τῆς Γῆς ταξιδίου, δι' οὗ ἀπομακρυνόμεθα ἐκ τοῦ Ἡλίου, ἢ εἰς τὴν Ἀφροδί-

την, πρώτην διαμονὴν ἐκ τῶν ἐντεῦθεν· ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη εἶνε κόσμος ὅμοιος πρὸς τὴν Γῆν καὶ μάλιστα ἦτον προνομιοῦχος, ἔνεκα τῶν ταχίστων μεταβολῶν τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου οἱ ὀργανισμοὶ ὑπόκεινται εἰς τὰς σφοδρὰς ἀντιθέσεις τῶν ἐπιηρείων τῆς ἀτμοσφαιρας. Πνεύματα τινὰ ἔπτανται ἀμέσως πρὸς τοὺς ἀστρῶους χώρους. Ὡς γινώσκεις, διάστημα δὲν ὑπάρχει.

Ἐν συντόμῳ ἡ δικαιοσύνη βασιλεύει εἰς τὸ σύστημα τοῦ ἠθικοῦ κόσμου, ὅπως ἡ ἰσορροπία εἰς τὸ σύστημα τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἡ δὲ προορισμὸς τῶν ψυχῶν ἄλλο τι δὲν εἶνε εἰμὴ τὸ διηγεῖς ἀποτέλεσμα τῆς ἐμφύτου αὐτῶν κλίσεως, τῶν πόθων τῶν καὶ ἐπομένως τῶν ἔργων τῶν. Ἡ οὐράνιος ὁδὸς εἶνε ἀνοικτὴ δι' ὅλας· ἀλλ' ἡ ψυχὴ δὲν καθίσταται πράγματι οὐράνιος εἰμὴ ἀφοῦ ἔλτοτελῶς ἀπαλλαγῆ ἔκ τοῦ βάρους τῆς ὕλικης ζωῆς. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν καὶ ἐπὶ τοῦ πλανήτου σας ἀκόμη δὲν θὰ ἐπικρατῆ ἄλλη πίστις ἢ ἄλλη θρησκεία παρεκτός τῆς γνώσεως τοῦ σύμπαντος καὶ τῆς βεβαιότητος περὶ τῆς ἀθανασίας εἰς τὰς ἀναριθμήτους τοῦ σύμπαντος χώρας καὶ εἰς τὸ αἰώνιον αὐτοῦ κράτος.

— Τί παραδόξον! εἶπον οὐδεὶς ἐπὶ τῆς Γῆς γινώσκει τὰς ὑψηλὰς ταύτας ἀληθείας· οὐδεὶς βλέπει εἰς τὸν οὐρανόν. Ζῶμεν ἐδῶ κάτω ὡς νὰ ὑφίστατο μόνον τὸ νησιδίον μας εἰς τὸν κόσμον.

— Ἡ ἐπίγειος ἀνθρωπότης εἶνε νέα, ἀπῆντησεν ὁ Ἐλιστος. Δὲν πρέπει νὰ ἀπελιπίζεσθε. Εἶνε παιδίον καὶ εὐρίσκεται ἀκόμη ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τῆς πρώτης ἡλικίας. Ἀρέσκειται εἰς μὴδαιμὰ πράγματα, ὑπέκει εἰς κυρίους, οὗς αὐτὴ ἡ ἴδια δημιουργεῖ. Ἀγαπᾶτε νὰ δικαιοῦσθε εἰς ἔθνη, νὰ ἐνδύσθε δι' ἔθνη καὶ νὰ ἐξολοθρεύητε ἀλλήλους ὑπὸ τοῦς ἤχους τῆς μουσικῆς. Ἐπειτα ἀνεγείρετε ἀνδριάντας πρὸς τιμὴν τῶν ὀδηγούντων ὑμᾶς εἰς τὴν σφαγὴν. Καταστρεφθε, αὐτοκτονεῖτε καὶ ὅμως δὲν δύνασθε νὰ ζήσητε χωρὶς νὰ ἐπιτύχητε ἀπὸ τὴν Γῆν τὸν ἐπιούσιον ἔθρον σας. Εἶνε θλιβερά κατὰστασις, ἀλλ' ἡτις τὰ μάλιστα τέρπει τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου σας. Ἄν τινες ἀγόμενοι ὑπὸ πόθων εὐγενεστέρων ἀπέβλεψαν ἐνίοτε καὶ εἰς προβλήματα ἀνώτερα, εἰς τὴν φύσιν τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ὑπῆρξε κρείττον, διότι ἐξώρισαν τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ἐπλασαν θεοὺς ἀλλοκότους, ἀχρεῖους, οὐδέποτε ὑπάρξαντας εἰμὴ εἰς τὴν διεστραμμένην αὐτῶν διάνοιαν καὶ ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων διέπραξαν πάσας τὰς κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως ἐπιθέσεις, ἠὲ λόγησαν πάντα τὰ ἐγκλήματα καὶ καθυπέταξαν τ' ἀσθενῆ πνεύματα εἰς δουλείαν, ἐξ ἧς δύσκολον εἶνε ν' ἀπελευθερωθῶσιν. Τὸ ἐλάχιστον ζῶον ἐπὶ τοῦ Ἄρεως εἶνε καλλίτερον, ὠρσιότερον, πρακότερον, νοσημονέστερον, μεγαλειότερον ἀπὸ τὸν θεὸν τῶν στρατιῶν τοῦ Δαυὶδ, τοῦ Καίσαρος, τοῦ Καρολομάγνου καὶ πάντων τῶν ἐστεμμένων ὑμῶν δολοφόνων. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκπληττώμεθα διὰ τὴν μορῖαν καὶ τὴν χυδαίότητά τῶν κατοίκων τῆς Γῆς. Ἄλλ' ὁ νόμος τῆς προόδου διέπει τὸν κόσμον. Εἴσθε μᾶλλον προωδευμένοι ἢ οἱ πρόγονοι ὑμῶν τῆς λιθίνης ἐ-

ποχῆς, οἵτινες διήρχοντο τὴν ἀθλίαν αὐτῶν ζωὴν παλαιότες ἡμέραν καὶ νύκτα πρὸς τὰ ἄγρια θηρία. Μετὰ τινὰς χιλιάδας ἐτῶν θὰ εἴσθε μᾶλλον προωδευμένοι ἀφ' ὅ,τι εἴσθε σήμερον. Τότε ἡ Οὐρανία θὰ βασιλεύσῃ εἰς τὰς καρδίας σας.

— Ἀπαιτεῖται γεγονός τι ὕλικόν, ἀπότομον ὅπως διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ πείσῃ αὐτούς. Ἐάν παραδείγματος χάριν δυνηθῶμεν ἡμέραν τινὰ νὰ συγκοινωνήσωμεν μετὰ τοῦ γείτονος πλανήτου, ἐφ' οὗ κατοικεῖς, ὅχι νὰ συγκοινωνήσωμεν ψυχικῶς μεθ' ἐνὸς ὄντος μεμονωμένου, ὅπως εὐρίσκομαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ τοῦ πλανήτου, δι' ἐκτοντάδων καὶ χιλιάδων μαρτύρων, θὰ ἦτο γιγαντιαία ὄθησις πρὸς τὴν πρόοδον.

— Θὰ ἠδύνασθε νὰ τὸ κατορθώσητε ἀπὸ τοῦδε ἂν ἠθέλετε, διότι ἡμεῖς οἱ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως εἴμεθα καθ' ὅλα προητομασμένοι καὶ ἀπεπειράθημεν μάλιστα πολλάκις. Ἀλλὰ σεῖς οὐδέποτε μᾶς ἀπητήσατε. Οἱ ἡλιακοὶ ἀνταυγαστῆρες οἱ διακράφοντες ἐπὶ τῶν πεδιάδων ἡμῶν γεωμετρικὰ σχήματα σὰς ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὑπάρχομεν. Ἠδύνασθε νὰ μᾶς ἀπαντήσητε δι' ὁμοίων σχημάτων, χαρακτηρομένων ἐπὶ τῶν πεδιάδων σας εἴτε κατὰ τὴν ἡμέραν μὲ τὸν ἥλιον εἴτε κατὰ τὴν νύκτα μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς. Ἄλλὰ σεῖς οὐτε κἂν τὸ συλλογίζεσθε καὶ ἂν κανεὶς ἐξ ὑμῶν ἤθελε σὰς προτείνῃ νὰ δοκιμάσητε, οἱ δικασταὶ σας θὰ τὸν ἐκήρυσσον εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως, διότι αὐτὴ μόνη ἡ ἰδέα εἶνε ἀνεπίκτως ὑπερτέρα τῆς παγκοσμίου γνώμης τῶν πολιτῶν τοῦ πλανήτου σας. Εἰς τί ἀσχολοῦνται αἱ ἐπιστημονικαὶ ὑμῶν συνελεύσεις; εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ παρελθόντος. Εἰς τί ἀσχολοῦνται αἱ πολιτικαὶ ἡμῶν συνελεύσεις; εἰς τὴν αὐξήσιν τῶν δημοσίων βαρῶν. Μεταξὺ τῶν τυφλῶν βασιλεύουσιν οἱ μονόφθαλμοι.

«Ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀπελιπίζεσθε ἐντελῶς. Ἡ πρόοδος σὰς παραφέρει ἀκουσίως σας. Μίαν ἡμέραν θὰ μάθητε καὶ σεῖς ὅτι εἴσθε πολιτικαὶ τοῦ οὐρανοῦ. Τότε θὰ ζήσητε ἐν τῷ φωτί, ἐν τῇ γνώσει, ἐν τῷ ἀληθεῖ κόσμῳ τοῦ πνεύματος.»

Ἐνῶ ὁ κάτοικος τοῦ Ἄρεως μοὶ καθίστη τοιουτοτρόπως γνωστὰ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῆς νέας αὐτοῦ πατρίδος, ἡ ὑδρογειος σφαῖρα εἶχε στραφῆ πρὸς ἀνατολάς, ὁ ὄριζων ἔκλινε καὶ ἡ Σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν βαθμηδὸν φωτίζουσα αὐτὸν διὰ τῆς λάμψεώς της. Αἰφνης βίψας τὸ βλέμμα εἰς τὴν θέσιν ἐνθα ἐκάθητο ὁ Ἐλιστος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλω κίνημα ἐκπλήξεως. Τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ σώματός του ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου καὶ ὅμως ἐνῶ τὸ ἰδικόν μου ἐπέριπτε τὴν σκιάν του ἐπὶ τοῦ θωρακίου, τὸ ἰδικόν του ἦτο ἄνευ σκιάς!

Ἡ γέρθην διὰ μιᾶς ὅπως πιστοποιήσω καλ-

λιον τὸ γεγονός καὶ ἐστράφην παραυτα ἐκτείνων τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ ὤμου του, βλέπων δὲ ταυτοχρόνως ἂν ἀναπαρίστατο ὑπὸ τῆς σκιάς μου ἐπὶ τοῦ θωρακίου τὸ κίνημα. Πλὴν αὐτοστιγμὴ ὁ ἐπισκέπτης μου ἐγένετο ἄφαντος. Ἡμην καθ' ὀλοκλήριαν μόνος ἐπὶ τοῦ ἐρήμου πύργου. Ἡ σκία μου μελανωτάτη διεγράφετο εὐκρινῶς ἐπὶ τοῦ θωρακίου. Ἡ Σελήνη ἦτο φωτεινοτάτη. Τὸ χωρίον κάτω ἐκοιμάτο. Ὁ ἀήρ ἦτο χλιαρὸς καὶ ἄνευ βίπων.

Ἐν τούτοις μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα βήματα. Ἐτεινξ τὸ οὖς καὶ ἤκουσα τῶ ὄντι βήματα λίαν βαρῆα πλησιάζοντα. Προφανῶς κάποιος ἀνῆρχετο εἰς τὸν πύργον.

— Ὁ κύριος ἀκόμη δὲν κατέλλθε; μοὶ εἶπεν ὁ φύλαξ φθάσας εἰς τὴν κορυφὴν. Ἐπερίμενα ἕως τώρα νὰ κλείσω τὰς θύρας καὶ ἐνομιζα ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχον τελειώσῃ τὰ πειράματα.

Δ.

Τὸ σταθερὸν σημεῖον εἰς τὸ σύμπαν.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς Οὐρανίας καὶ τοῦ ἑπουρανοῦ ταξιδίου εἰς ὃ μὲ παρέφερον, αἱ ἀλήθειαι ἅς μ' ἔκαμε νὰ προκισθανθῶ, ἡ ἱστορία τοῦ Ἐλιστου, τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ δι' ὧν ἐπέζητει τὴν γνώσιν τοῦ ἀπολύτου, ἡ ἐμφανίσις του, ἡ διήγησις του περὶ τοῦ ἄλλου κόσμου διαρκῶς ἀπασχολοῦν τὸν λογισμὸν μου καὶ διαρκῶς παριστάντο πρὸ τοῦ πνευματός μου τὰ αὐτὰ προβλήματα ἐν μέρει λελυμένα καὶ ἐν μέρει κεκρυμμένα ἐν τῇ ἀβεβαιότητι τῶν ἡμετέρων γνώσεων. Ἐσθονόμην ὅτι βαθμηδὸν εἶχον ἀνυψωθῆ μέχρι τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἀληθείας καὶ ἔλεγον ὅτι πραγματικὸν τὸ ὁρατὸν σύμπαν δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ φαινόμενικότης, διὰ τῆς ἠποιίας πρέπει τις νὰ διέλθῃ ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν πραγματικότητα.

Πάντα ὅσα μαρτυροῦσιν αἱ ἡμέτεραι αἰσθήσεις εἶνε πλάνη. Ἡ γῆ δὲν εἶνε οἷα μᾶς φίνεται, ἡ φύσις δὲν εἶνε ὅ,τι πιστεύομεν.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ φυσικῷ σύμπαντι ποῦ εἶνε τὸ σταθερὸν σημεῖον, ἐφ' οὗ ἡ ὕλικὴ δημιουργία στηρίζεται τὴν ἰσορροπίαν της;

Ἡ ἀμεσος καὶ φυσικὴ ἐντύπωσις ἡ προκύπτουσα ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς φύσεως εἶνε ὅτι κατοικοῦμεν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς στερεᾶς ἀκινήτου εἰς τὸ μέσον τοῦ σύμπαντος. Ἐχρειασθησαν σπουδαὶ πολλῶν αἰῶνων καὶ τολμη πνεύματος ὅπως ἐπὶ τέλους ἀπκλαγῶσιν οἱ ἀνθρώποι τῆς φυσικῆς ταύτης ἐντύπώσεως καὶ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ὁ κόσμος ἐνθα εὐρίσκόμεθα εἶνε μεμονωμένος, μετέωρος εἰς τὸ κενόν, ἄνευ τινὸς ὑποστηρίγματος, περιστρεφόμενος ταχέως περὶ ἑαυτὸν καὶ περὶ τὸν Ἥλιον. Ἀλλὰ κατὰ

τοὺς προγενεστέρους τῆς ἐπιστημονικῆς ἀναλύσεως αἰῶνας, εἰ πρῶτοι λαοί, ὅπως καὶ σήμερον τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐδῶξαζον ὅτι στηρίζομεν τοὺς πόδας ἐπὶ στερεᾶς γῆς σταθερῶς προσηρμοσμένης ἐπὶ τῆς βαρῆς τοῦ σύμπαντος, ἧς τὰ θεμέλια ἐκτείνονται μέχρι τοῦ ἀπείρου εἰς τὸ βάθος.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεγνωρίσθη ὅτι εἶνε ὁ αὐτὸς Ἥλιος ὅστις δύνει καὶ ἀνατέλλει καθ' ἑκάστην, ὅτι εἶνε ἡ αὐτὴ Σελήνη, οἱ αὐτοὶ ἀστέρες, οἱ αὐτοὶ ἀστερισμοί, οἱ περιστρεφόμενοι περὶ ἡμῶν, ὠδηγήθησαν ἐκ τούτου καὶ παρεδέχθησαν μετ' ἀδιαφιλονεικίτου βεβαιότητος ὅτι ὑπάρχει κάτωθεν τῆς γῆς ὁ ἀναγκαῖος κενὸς χώρος ὅπως διέρχονται δι' αὐτοῦ ὅλοι οἱ ἀστέρες τοῦ στερεώματος, ἀπὸ τῆς δύσεως αὐτῶν μέχρι τῆς ἀνατολῆς τῶν. Ἡ πρώτη αὕτη γνώσις ἦτο σπουδαιότατης σημασίας. Ἡ παραδοχὴ τοῦ ὅτι ἡ Γῆ ἦτο μετέωρος εἰς τὸ κενόν ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μεγάλη κατακτησις τῆς Ἀστρονομίας. Ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα καὶ τὸ δυσκολώτατον τῆ ἀληθείας. Φαντασθῆτε! νὰ καταργηθῶσι τὰ θεμέλια τῆς Γῆς! Τοιαύτη ἰδέα οὐδέποτε θὰ ἐπήρχετο εἰς τὸν νουν τινος ἄνευ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων, ἄνευ τῆς διαυγείας τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἄν ὁ οὐρανὸς ἤθελεν εἰσθαι διορκῶς συννεφώδης, ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις θὰ ἔμενε προσκεκολλημένη εἰς τὸ γήινον ἔδαφος ὡς τὸ ὄστρεον εἰς τὸν βράχον.

Ἀφοῦ ἀπαξ ἀπεμανώθη ἡ Γῆ εἰς τὸ κενόν, τὸ πρῶτον βῆμα ἐγένετο. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης, ἧς ἡ φιλοσοφικὴ σημασία ἐξισοῦται πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, παντοῖα σχήματα εἶχε πλάσῃ ἡ φαντασία διὰ τὸν κόσμον τοῦτον ἐν ᾧ κατοικοῦμεν. Κατ' ἀρχὰς ἐθεώρουν τὴν Γῆν ὡς νῆσον ἀναδυομένην ἐκ τοῦ μέσου ὠκεανοῦ ἀπεράντου, τὴν δὲ νῆσον ταύτην ἔχουσιν ἀτελευτήτους ρίζας. Κατόπιν ὑπέθεσαν ὅτι ἡ Γῆ ὀλόκληρος μετὰ τῶν θαλασσῶν εἶχε τὸ σχῆμα δίσκου ἐπιπέδου κυκλοτεροῦς, περὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο ὁ ὅλος τοῦ στερεώματος. Βραδύτερον ἐφαντάσθησαν καὶ ἀπέδωσαν αὐτῇ σχήματα κύβικα, κυλινδρικά, πολυεδρικά, κτλ. Ἐν τασούτῳ ἡ πρόοδος τῆς ναυτιλίας συνέτεινε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ σφαιρικὸν τῆς σχῆμα, ὅτε δὲ τὸ ἀπομεμονωμένον καὶ μετέωρον αὐτῆς ἀνεγνωρίσθη διὰ τῶν ἀδιαφιλονεικίτων περὶ αὐτοῦ μαρτυριῶν, τὸ σφαιρικὸν σχῆμα ἐγένετο παραδεικτὸν ὡς φυσικὸν πόρισμα τῆς τοιαύτης καταστάσεως καθὼς καὶ τῆς κυκλικῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σφαιρῶν περὶ τῆς κεντρικῆς ὑποκειμένης σφαιρας.

Ἐπειτα συνέχισεν

[Μετάφρασις X.]

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΤΣΑΡΑ

Επί της κορυφής μικρού καταρύτου εξ άγρίων θάμνων λόφου, σχηματίζοντας την δεξιάν τῶ ανερχομένου πλευρῶν ὀριζήτου ἀνοιγομένου μεταξύ τῶν ἀποσπῶν ἀκτῶν τῆς βραχώδους βορειανατολικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Σκιάθου, σωρὸς λευκῶν λίθων ἐκ τῆς θαλάσσης συλλεχθέντων καὶ συσσωρευθέντων ἐκεῖ, ὑπεδείκνυνεν εἰς τοὺς περιπατητὰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν ἡσυχὴν ἐκείνην καὶ ἔρημον πλευρὰν τῆς νήσου τὴν ἀπόκρυφον ὑπ' αὐτοὺς κειμηλίου τίνος.

Οἱ γρηραιότεροι κάτοικοι τῆς νήσου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῶσι τίνος ἔνεκα τὰ λευκὰ ἐκεῖνα στρογγύλα λιθάρια ἐρρίφθησαν ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ὁ γέρον μωλωθρὸς, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης εὐρισκομένου μύλου Μπάρμπα Θωμᾶς, τὸ φρόνητρον τῶν ἐκ τῶν χρυσοζάνθων πορτοκαλίων, ὑφ' ὧν ἦσαν πάντοτε κατάφοροι αἱ περίξ τοῦ μύλου του πεφτυμέναι πορτοκαλέαι, γαργαλιζομένον παιδίον, ἐρωτώμενος περὶ τούτου ἤρκειτο ἀντ' ἄλλης ἀπαντήσεως ν' ἀνυψῆ τοὺς ὤμους. Ἐφρόντιζε περισσώτερον περὶ τῶν γεροντικῶν ὡς αὐτὸς λίθων τοῦ μύλου του ἢ διὰ τὰς κροκάλας ἐκείνας, αἱ ὅποια εὐδὲ διὰ τὸν σὺλακα, δι' οὗ ἔρρεον τὸ ἀπὸ τῶν ὑπερκειμένων βράχων κατερχόμενον καὶ κινεῖν τὸν μύλον ὕδωρ, ἐχρησίμευον.

Ἄλλὰ σῆμαι ἄλλαι ἀδέσποτοι δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ εὐκλωτέρον πιστευθεῖσαι, ὅτι τάχα οἱ ἀρματοῦλοι αἰτίνας κατὰ τὰς δυσκόλους περιστάσεις τοῦ περιπετειώδους βίου αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ ὁ Νικοτσάρας, ὁ Σταθᾶς καὶ ὁ Βλαχάδας, τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τῶν πλουσίων βέηδων ἤρπαζον, ἀπέκρυπτον ἐπὶ τῆς νήσου κατακλιόμενοι αὐτοὺς εἰς τὰς βᾶσεις τῶν βράχων, τὰς ῥίζας γρηραιῶν δρυῶν καὶ τὰς κορυφὰς λόφων, παρεκίνησαν μέρους τινὰς καὶ ἄλλους ὄνειροπύλους συνεταιρισθέντας ν' ἀνασκάψωσι τὸ ἔδαφος τῆς νήσου εἰς διάφορο σημεῖα ἀναζητούντες κεικρυμένους θησαυροὺς.

Τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐκίνησε καὶ ὁ σωρὸς ἐκείνος τῶν λίθων τῶν ἐπὶ τῶν ἢ λευκῶν καθίστατο καταφανεστέρα ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ χρωματισμοῦ αὐτῶν πρὸς τὸ πράσινον χροῶμα τῆς περίξ φοιμένης γλόφης· οἱ ἑταῖροι τῆς θησαυροθηρευτικῆς ταύτης ἐταιρίας ταχέως συνερῶνησαν περὶ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς διανομῆς τοῦ ἀνευρεθησομένου πλοῦτου. Περὶ τὸ λυκαυγὲς δὲ ἀστρφεγγυὸς τινος νυκτὸς ἤρξαντο ἀνασκάπτοντες τὸ ἔδαφος κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο Ἄλλὰ τὰ ἀνευρεθέντα δὲν ἦσαν ἀνθρακας, ὡς πολλὰκις συνέβη εἰς αὐτοὺς. Δὲν ἀνεύρουν μὲν σωρὸν χρυσῶν πορπῶν καὶ ἄλλων κοσμημάτων, ὡς ὄνειροῦντο, ἀλλὰ κάτωθεν μεγάλης ὀρθογωνίου σχήμα ἐχούσης πλάκας τὸν σκελετὸν ἀνθρώπου.

Τὸ εὐρὸ μέτωπον τοῦ κρανίου καὶ τὸ μέγεθος τῶν βραχιόνων καὶ μηρικῶν ὀστέων ἐμαρτύρουν περὶ τῆς σωματικῆς καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἢ δὲ λευκότητος αὐτῶν περὶ τῆς ἀγαθότητος τῆς ψυχῆς, ὡς ὑπὸ τῶν νησιωτῶν πιστεύεται, τοῦ εἰς χροῖν μετατραπέντος ἀνθρώπου.

Οἱ θησαυροθητραι ὀργισθέντες ἐκ τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων των φοβούμενοι δὲ ἀφ' ἑτέρου καὶ τὴν

τιμωρίαν διὰ τὴν ἱερόσυλον αὐτῶν πρᾶξιν ἔσπευδον νὰ καλύψωσι τὸν σκελετὸν διὰ τῆς αὐτῆς πλάκας δι' ἣς πρὸ τούτου χρόνου ἐσκεπάζετο, ὅτε ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν ὁ γέρον μωλωθρὸς.

Ἐχλεύασεν αὐτοὺς δαπανῶντας τὰς δυνάμεις των εἰς ἀνασκαφὴν τῶν βᾶσεων βράχων καὶ τῶν θεμελιῶν ἐρειπωμένων ἐκκλησιδίων, ἀφίνοντας δὲ τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν πλήρεις ἀκανθῶν καὶ τρὸ βόλων, ἀπεκαλύφθη, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ὡς νὰ ἀρπυνίσθη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, αἰτίνας ἐφώτισαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν πολιάν αὐτοῦ κεφαλήν, ἀπήγγειλε πρὸ τοῦ ἀνεωγμένου τάφου τοὺς ἐξῆς στίχους:

Σ τὸ Σκιάθῳ καὶ ἐπὶ Σκόπελο ποτὲ κατῆς δὲν κραίνει, Γκατ' εἰν' ἡμέρῃ τοῦ Σταθᾶ, βίγλα τοῦ Νικοτσάρα.

Ἐκεῖνον ποῦ φοβέριζε καὶ ὅλοι τὸν ἐτρέμα, Πήγανε καὶ τὸν θάψανε ἔς τοῦ Λεγωνίου τὸ βέμνα.

Οἱ ἑταῖροι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ὁ δὲ γέρον πρὸς τὸν μύλον του πρὸς ἀναζήτησιν λευκοῦ πανίου δι' οὗ νὰ περιτυλίξῃ τὰ ὀστέα, τὰ ὅποια ἐσκέφθη νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχουσαν ἐκεῖθεν μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Κατὰ τὸ χρονικὸν δὲ διάστημα τὸ ὁποῖον ἔδαπάνησε διὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τοῦ τάφου μέχρι τοῦ μύλου του καὶ ἐπανέλθῃ, αἱ εἰς τὸ βᾶθος τῆς μνήμης του τεθαμμέναι ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἀνέζησαν. Οἱ στίχοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους εὐδ' αὐτὸς ἐγνώριζε διατὶ ἀπήγγειλε πρὸ τοῦ ἀνεωγμένου τάφου καὶ παρὰ τίνος ἔμαθεν αὐτοὺς, ἐχρησίμευσαν ὡς νῆμα, δι' ὧν αἱ παλαιαὶ διηγήσεις τῶν ὑπερανθρώπων ἀγῶνων τῶν ἀρματοῦλων ἀνεσῦρθησαν ἀπὸ τοῦ βᾶθους τῆς μνήμης του εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἀνεμνήσθη δηλαδὴ τότε ὅτι, ὡς ὁ πάππος αὐτοῦ τῶ διηγείτο, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Σταθᾶ καὶ ἀρχηγίαν τοῦ Νικοτσάρα ἐκστρατείας, νὰ κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1808 ἀπεφασίσθη, ἡς τὴν διεύθυνσιν διὰ κινήσε ψήφου πάντες οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἀνέθηκον εἰς τοὺς Νικοτσάραν καὶ Βλαχάδαν. Ἀποδειχθέντες δὲ οὗτοι τὴν διεύθυνσιν ταύτης ἀπεφάσισαν ἵνα διαιρέσαντες τὸν ἐξ ἐβδομηκόντα πλοῦτον καὶ γιλιῶν πεντακισίον ἀνδρῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτῶν στρατῶν εἰς δύο μοῖρας, ἀρχίσωσι τὰς ἐχθροπραξίας τὴν 29 Μαΐου τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τοῦ ἐλληνισμοῦ. Ἄλλὰ γνωσθέντος τοῦ σχεδίου τῆς ἐκστρατείας ὑπὸ τινος προδότη τοῦ Δεληγιάννη εἰς τὸν σατράπην τῆς Ἡπείρου Ἀλῆν, ἠναγκάσθη ἢ ὑπὸ τὸν Βλαχάδαν μοῖρα, ἢ κατὰ τὸν Ὀλυμπον μέλλουσα νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐχθροπραξίας τὴν πέμπτην Μαΐου διαταχθέντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀρχηγῶ Βλαχάδα νὰ καταλάβῃ, διὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν ἐπὶ κερὶν τινὰ θέσιν κατὰ τὸν Ὀλυμπον. Τὴν θέσιν ἐκείνην κατέλαθεν οὗτος ἐκτοπίσας τοὺς φυλάσσοντας αὐτήν, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην προσβληθεὶς ὑπὸ μεγάλων ἐχθρικῶν δυνάμεων ἔπεσεν ἐκεῖ γενναίως πολεμήσας μεθ' ὅλων τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν· οὐδὲ ἐπρόφρασεν νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν ὁ σπεύσας ἐκεῖ μετὰ πεντακισίον ἀνδρῶν ἀδελφὸς αὐτοῦ. Εὐρε τὰς θέσεις κατεχομένας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, τὰ δὲ πτώματα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων μπουλουκτσίδων ἀνεστηλωμένα διὰ πασσάλων ἐπὶ τῶν προχωμάτων.

Αἱ πρόωρος ἀρξάμεναι ἐχθροπραξίαι παρεκώλυσαν καὶ τὰς πρὸς ἐξέγερσιν τῆς Χαλκιδικῆς ἐργασίας τοῦ

Νικοτσάρα, ὅστις μάλιστα ἐξ ἐνέδρας πληγωθεὶς καὶ ῥίως ἐκεῖ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Σκιάθον.

Καὶ ὁ μὲν Νικοτσάρας, εὐτυχέστερος τοῦ Βλαχάδα, ἀπέθανεν ἐν Σκιάθῳ καὶ ἐτάφη ὑπὸ τῶν συναγωνιστῶν του ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ συνεσωρεύθησαν καὶ τὰ λευκὰ λιθάρια, ἧτις καὶ τότε καὶ νῦν ὀνομάζεται «Ρεῦμα τοῦ Λεγωνίου»· ὁ δὲ Βλαχάδας πιστεύσας εἰς τὴν ἀμνηστίαν ἣν ὁ βεζύρης Ἀλῆς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς συναγωνιστὰς του, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ καταφυγίου αὐτοῦ πρὸς τὴν Σκύρου διὰ τὴν πατρῶδα του Κρονιὰν κομῆπολιν τοῦ κάτω Ὀλύμπου. Καθ' ὁδὸν ὁμῶς συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν τουρκαλθανῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἀλῆ ἔχθη εἰς Ἰωάννινα, ἐνθα καὶ ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον.

Τοιαῦται αἱ ἀναμνήσεις τοῦ γέροντος. Ταύτας, ὡς ἐγὼ ἤκουσα αὐτοῦ διηγουμένου, γνωρίζω τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Ἑστίας παρακαλῶν τοὺς γνωρίζοντάς τι σχετικῶν εἰς διόρθωσιν ἀνακριθείας τίνος, εἴαν ὑπάρχῃ ἐν αὐταῖς, νὰ μὴ ὀκνήσωσι νὰ εἴπωσι τὸ ἀληθές.

Τὰ ὀνόματα τῶν πρωταθλητῶν τοῦ ἀγῶνος, τῶν μαρτύρων τῆς ἐλευθερίας λησμονοῦνται ἡμέρα τῆ ἡμέρα, αἱ ὑποχρεώσεις ὁμῶς τὰς ὁποίας ἡμεῖς πρὸς τὴν μνήμην αὐτῶν ἔχομεν παραμένουσιν ἀκέραιαι. Μικρὸς μαρμάρινος σταυρὸς ἀνυψούμενος ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ ἐτάφη ὁ ἥρωας Νικοτσάρας ἔσεται μικρὸν τεκμήριον τῆς μεγάλης εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ὀφειλομένης τιμῆς.

Ἐν Σκιάθῳ Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ.

Εἰδύλλιον Θεοκρίτου

Ὁ ἐν Κερκύρῃ λόγιος κ. Γ. Καλοσγυρὸς ὡς ἀπαρχὴν πλήρους μεταρρύθμισις τῶν Εἰδύλλιων τοῦ Θεοκρίτου, ἦν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐξεπόνθησε καὶ προσεχώρως ἐκδίδει εὐχερεστήθῃ ν' ἀποστείλῃ ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὸ ε' Εἰδύλλιον, ὅπερ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἐπιφυλάσσοντες πᾶσαν κρίσιν ἡμῶν μετὰ τὴν ἐκδοσιν πλήρους τοῦ ἔργου.

Δ. τ. Ε.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Ἐπιθέσεις ἀρχαία.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Βουκολιασταί, Δαμοῖτας δὲ καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος θεροῦς ἄνθρωπος μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θεῖματα συνελθούσιν καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφῆμον τοῦ Κύκλωπος πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἐρωτᾶ ἀμφοτέρω ἄδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Δαμοῖτας ὑποκρίνεται τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῶθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφῆμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ, ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

Δαμοῖτας, Ἄρατε, ὁ βοσκός, καὶ Δάρνης ὁ βουκόλος εἰς ἕναν τόπον ἐσιμῆσαν μιά ἡμέρα τὰ κοπάδια· γένεια πυκνὰ ἔχει δὲ δεύτερος, μόλις τοῦ πρώτου ἀνθίκαν. Σιμὰ ἔς τὸ ρεῦμα μιάς πηγῆς καθίσαν καλοκαίρι· μεσουρανοῦσ' ὁ ἥλιος καὶ τοῦτα ἐτραγουδοῦσαν. Πρῶτος ὁ Δάφνης ἄρχισε ποῦ πρῶτος προκαλοῦσε·

Δάφνης.

«Πολύφημε, ἢ Γαλάτειε βαρεῖ σου τὸ κοπάδι με μῆλα, καὶ γιδοβοσκὸν καὶ ἀχόρταγον σὲ κράζει· καὶ σὺ, δύστουχε, δύστουχε, ποσῶς δὲν τὴν κутτάζεις, ἀλλὰ γλυκὰ καὶ ἀμέριμνα τὴν σύριγγα σημαίνεις. Κύτα, καὶ πάλι σοῦ βαρεῖ τὸν σκύλο ποῦ φυλάγει, καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ πέλαγο κутάζοντας γαυγίζει

καὶ τὴν θωριά του ξάστερα τὰ κύματ' ἀναδίνου, ὡς τρέχει ἔς τὴν ἀκρογιαλιὰ ποῦ σιγανὰ φλοισβίζει. Προσεῖ μὴ τῆς κορρασίας χουμίσῃ μὲσ' ἔς τὰ πόδια, ὡς ἔρχεται, καὶ τ' ὄμορφο κομὶ τῆς αἰματώστη. Αὐτὴ κ' ἐκεῖθ' ἐρωτικά σὲ παίζει, ὡσάν τοῦ ἀκάνθου τὰ ξερὰ γυμνὰ ἔς τοῦ θερμοῦ καλοκαιριοῦ τὴν λαύρα· ζητᾷ σε, ἀν σὺ δὲν τὴν ζητᾷς, κ' ἀν τὴν ζητᾷς σὲ φεύγει·

καὶ κάθε τί τεχνεύεται· συχνὰ τοῦ ἐρωτευμένου καλὰ δειχνουν. Πολύφημε, κ' ὅσα καλὰ δὲν εἶνε. »

Τότε ὁ Δαμοῖτας ἄρχισε καὶ τοῦτα ἐτραγουδοῦσε·

Δαμοῖτας

«Τὴν εἶδα ποῦ τὰ πρόβατα βερουσε μὰ τὸν Πᾶνα· καθόλου δὲν μοῦ ξέφυγε, δὲν ξέφυγε τὸ ἕνα γλυκὸ μου τοῦτο (!), ποῦ ποτὲ τὸ φῶς του δὲν θὰ θά χασθῇ, καὶ αὐτὸς ὁ μάντις Τῆλεμος, ποῦ τὰ κακὰ προλέγει, κακὰ νὰ φέρῃ σπῆτι του, νὰ τάχουν τὰ παιδιὰ του Ὅμως ἐγὼ δὲν τὴν κутῶ, γιὰ νὰ τὴν ἐρεθίσω, καὶ λέγω τῆς με κούχνημα π' ἄλλην γυναικᾶ εὐρήκα. Καὶ αὐτὴ ζηλεύει ἀκούοντας καὶ λυώνει καὶ κινίζει κутῶντας ἀπ' τὸ πέλαγο ἔς τὰ σπῆλαια καὶ ἔς τὰς μάνδρας.

Τοῦ σκύλου ἐγὼ τοῦ σφύριξα γιὰ νὰ τὴν ἀκυκλήσῃ, ὅπου καὶ αὐτός, ὅταν ἐγὼ τὴν κόρη ἐρωτευόμουν, με τραφερὰ μουμουρητὰ τὰ πόδια τῆς φιλοῦσε. Τοῦτ' αὐτὴ βλέποντας, συχνὰ μηνύματα θὰ στέλνῃ, κ' ἐγὼ κλεισμένοις θὰ κρατῶ τὰς θύρας, ὡς ποῦ μ' ὄρκον

νὰ τάξῃ, εἰς τοῦτο τὸ νησί τὴν κλίνη νὰ μοῦ στρώσῃ. Ἀσχημὸς τόσο δά, θαρρῶ, δὲν εἶμαι, ὅπως με λέγουν· ἔς τὰ γλῆκ' ἀ νερὰ προχθὲς κутῶσα τοῦ πέλαγου, καὶ ὄμορφα τὰ γένεια μου, κ' ὄμορφα ἢ μιά μου κόρη, ἔς τὴν γνώμη μου, μοῦ φαινοῦνται, καὶ τὰ λαμπρὰ μου δόντια

λευκότερ' ἀπὸ μάρμαρο τῆς Πάρου μοῦ ἐξοστράφταν, καὶ τρεῖς φοραὶς, μὴ βρακαθῶ, ἔφτυσα μὲσ' ἐστὸν κόρφο, κατὰ ποῦ ἢ γρατὰ μάγισσα μοῦπε ἢ Κοτυταρίδα, αὐτὴ ποῦ ἔς τοῦ Ἰπποτιῶνα τῶν θεριστῶν λαλοῦσε.»

Ὡς εἶπε τοῦτα, ἐπίλησε τὸν Δάφνην ὁ Δαμοῖτας· σύριγγα τοῦτος ἔδωσε, καλὸν αὐλὸν ὁ Δάφνης. Παίζει ὁ Δαμοῖτας τὸν αὐλὸ, τὴν σύριγγα ὁ βουκόλος καὶ τὰ μοσχάρια ἐχόρευαν ἔς τὸ μαλακὸ χορτάρι· κἀνένας δὲν ἐνίκησεν, ἀνίκητοι ἀπομείναν.

Ἐν Κερκύρῃ

Γ. ΚΑΛΟΣΓΥΡΟΣ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Ἀλεξάνδρῳ Στίλβει

«Στὴν ἀγκαλιὰ μου γέροντας Τ' ὀλόχρυσο κεφάλι, Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς Χαμπλώσε με μιά. — Ἄφου τὸν κόσμον ἐμίσησες, Μόλεγε ἀγάδι ἄγαλι, Ἡὼς θὰ πιστεύω ἢ δύστουχη Πῶς μ' ἀγαπᾷς πιστὰ·»

— Ὅταν σὲ κλειῶ, τῆς ἔλεγα, Στὴ φλογερὴ ἀγκαλιὰ μου, Τὰ βάσανά μου, κόρη μου, Γιὰ ἄλιγο ἀλθσημονῶ. Φλόγα, μαυρίλα κούφτουνε Τὰ μαῦρα σωθικά μου, Ἐμίσησα κ' ἐμίσησα Γιατὶ πολὺ ἀγαπῶ!

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

1) Τὸ μάτι του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Αυτογραφισμός. Παράδοξον φαινόμενον του υπνωτισμού ανέκδοτον εσχάτως εις την γαλλικήν ιατρικήν ακαδημίαν αξιοπίστος επιστήμων, τὸ φαινόμενον δὲ τοῦτο ὁ πρώτος παρατηρήσας ὠνόμασεν «αὐτογραφισμὸν». Εἶνε τὸ ἐξής: Ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐλαφρώς υπνωτισμένου φύσει δὲ ὑστερικοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποιον εἶνε κατ' ἐξοχὴν εὐαίσθητον, δυνάμεθα διὰ τῆς προστριβῆς τοῦ δακτύλου ἢ ἄλλου ὄχι πολὺ ὀξέος ἀντικειμένου νὰ γράψωμε λέξιν ἢ φράσιν μικράν, ἣτις γίνεται καταφανῆς διότι τὸ ὑπερευαίσθητον δῆμα κοκκινίζει εὐθὺς εἰς τὰ μέρη αὐτὰ ἠγγίζομεν, μετὰ δύο λεπτά δὲ ἀλλάσσει χρῶμα, ἥτοι τα μὲν γράμματα γίνονται λευκά, κόκκινον δὲ τὸ λοιπὸν δῆμα. Συνάμα μεγεθύνονται τὰ γραφέντα χωρὶς νὰ γίνονται δυσανάγνωστα· δύνανται τις ἄρα καὶ εἰς ἀποστάσεως 20 μέτρων νὰ τὰ ἀναγνώσῃ. Ἐπὶ 8 δὲ ὅλας ὥρας μένοντα αὐτὰ εὐδιάκριτα. Ὡστε ὁ ἄνθρωπος γίνεται κατάστιχον, αὕτη εἶνε ἡ νεωτάτη ἐφαρμογὴ τοῦ υπνωτισμοῦ» ἐπιλέγει ἡ ἀναγράφουσα τὴν ἀνακοίνωσιν γερμανικῆ ἐφημερίδι.

Παράδοξος φιλιανθρώπος. Ρώσος ἐκατομμυριούχος συνήψε συμβόλαιον μετὰ τινος ἀσφαλιστικῆς εταιρίας, καθ' ὃ τὸ ποσὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἠρφάλισεν τὴν ζωὴν αὐτοῦ, εἰς οὐδένα θὰ παραδοθῇ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ θὰ μείνῃ ἐπὶ ἀνακομισμῷ κατατεθειμένον ἀσφαλῶς, μετὰ ἑκατὸν δὲ ἔτη θὰ διατεθῇ ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν, ὅπως ὀρίζει ἡ διαθήκη του, ἣτις τότε μόνον θὰ ἀνοιχθῇ.

Τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Στάνλεϋ. Εἰς τοὺς πολλοὺς δὲν εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ δαφνηφόρος ἐρευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς ὀνομάζεται Ἰωάννης Ρόουλαντζ (John Howlands), καὶ ὅτι ἐγεννήθη ἐν πτωχῶν γονέων ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς πόλιν μικράν τῆς Οὐαλλίας, τὸ Penbigh. Ἴδου δὲ πῶς ἔλαβε τὸ ὄνομα τὸ ὅποιον σήμερον φέρει: Ἐν ἡλικίᾳ δεκατεσσάρων ἐτῶν ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερικὴν πρὸς εὐρεσιν πόρου ζωῆς. Περιεργόμενος τὰς ὁδοὺς τῆς Νέας Ἀυστράλιαι (New Orleans) εἶδεν ἐπὶ τῆς προθήκης ἐμπορικοῦ καταστήματος γνωστοποιήσιν ὅτι ζητεῖται μικρὸς ἀπάλλῃλος. Εἰσελθὼν ἠρώτησε τὸν ἔμπορον ἂν εἶνε δεκτὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. — Καὶ τί ἠξέουρες νὰ κάμω, παιδί μου; — Εἶμαι καλλιγράφος. — Ἄς ἴδωμεν γράψῃ αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν, εἶπεν ὁ ἔμπορος ἐγχειρίζων γραφίδα εἰς τὸν παῖδα καὶ δεικνύων τὸ ὄνομα Henry Morton Stanley, γεγραμμένον ἐπὶ σακκίου. Ἡ γραφὴ τοῦ νεαροῦ Ἀγγλοῦ ἤρρεσε πολὺ εἰς τὸν ἔμπο-

ρον ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ ἀντιγραφὸν ὄνομα. Ἐδέχθη εὐθὺς τὸν Τζὼν Ρόουλαντζ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ τόσον τὸν ἠγάπησεν, ὥστε μετὰ ἔν ἑτος τὸν υἰοθέτησε καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομά του.

Εὐώδεις ἄνθρωποι. Νέα πάλιν ἐφευρέσεις Ὁ' ἀναστατώσῃ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ἡ τοῦ παραινῶντος ἱατροῦ Ρουσσέλ Μολονότι ὡς θὰ ἴδετε, ἔχει πολὺ τὸ ἀμερικανικόν, ἐν τούτοις δὲν διήλθε τὸν Ἀτλαντικὸν ἕνα φθάσῃ μέχρις ἡμῶν, ἀλλ' ἔρχεται ἀπὸ πλησιέστερον μέρος, διατηρούσα πλήρη τὴν εὐωδίαν τῆς... Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξῆς: Πῶς εἶνε δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νὰ μωσχοβολᾷ χωρὶς νὰ ἀλείφεται διὰ μύρων, χωρὶς νὰ κρατῇ εὐώδη μαντήλια, χωρὶς ν' ἀποθηκεύῃ τὰ ἐνδύματά του εἰς μυρωμένα ἀρμάρια; Πῶς εἶνε δυνατόν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα — ἐκ φύσεως πᾶν ἄλλο ἢ πηγῆ εὐωδίας — νὰ προσλάβῃ ἴδιαν εὐωδίαν καὶ νὰ διατηρῇ ταύτην, καὶ πῶς ὅταν λέγῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὴν ἐρωμένην του ὅτι μωσχοβολᾷ ὡς ἄνθος, δὲν θὰ εἶνε τοῦτο ποιητικὴ ὑπερβολὴ ἀλλὰ πραγματικότης; Ὁ ἱατρός Ρουσσέλ ἔλυσε τὸ ζήτημα ἀπολύτως δι' ἐγγύσεων μύρου εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Λαμβάνει μίαν σύριγγα Πραβᾶζ θέτει ἐντὸς αὐτῆς σταγόνας μύρου ῥόδων ἰσχυροτάτου καὶ, καθ' ὃν τρόπον τὰς διὰ μορφίνης ὑποδορεῖους ἐνέσεις, ἐκτελεῖ μίαν ἢ δύο ἐνέσεις ῥοδομύρου. Καὶ ὁ ὑποβληθεὶς εἰς ταύτας μωσχοβολᾷ ὡς ῥόδον. Ἄν παραμισθῇ, ἂν χασημθῇ, ἂν βῆξῃ, ἂν ἀναστενάξῃ, ἄρωμα ῥόδου διαγύνηται περὶ αὐτόν. Καὶ δὲν εἶνε στιγμιαία ἡ ἐφήμερος ἡ διάρκεια τῆς ιδιότητος ταύτης, παρατείνεται ἐπὶ ἡμέρας καὶ δύνανται νὰ ἀνανεωθῇ διὰ νέων ἐγγύσεων. Ὁ ἐφευρέτης ὑψηρίζεται ὅτι αἰ τοιαῦται ἐγγύσεις ἐπιδρῶσιν ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀποδεχομένων ταύτας. Κατὰ παρατηρήσεις δὲ γενόμενας ἐπὶ ἑκατοντάδος ὄλων νεανίδων τὰ διάφορα ἀρώματα ἔχουσιν ἐξῆς ἐπήρειαν: Ὁ μόσχος καθιστᾷ τὴν γυναῖκα συμπαθεὴ καὶ ἀξιαγάπητον. Τὸ ῥόδον ὑπερήφανον, θυμώδη καὶ φιλόγυρον. Τὸ γεράνιον αὐθάδη καὶ προπετῆ. Τὸ Ἴον ἐλεήμονα καὶ εὐλαβῆ. Ὁ ἠδύσμος ριψοκίνδυνον καὶ πρόθυμον εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἡ λουίζα φιλότεχνον. Ὁ ὀπὸν ἀξὸς προδιαθέτει εἰς παραφροσύνην. Τὸ ὑλάγγ-ὕλαγγ φέρει ἔκλυσιν ἠθῶν. Τὸ ὕγεινότερον δὲ ὄλων τῶν ἀρωμάτων εἶνε τὸ τοῦ εὐκαλύπτου. Ἔως ἐδῶ περιορίζονται αἱ θαυμασταὶ παρατηρήσεις τοῦ ἱατροῦ Ρουσσέλ, αἱ ὅποια ἴσως εἶνε ἀκριβέσταται, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως φαίνονται παραμύθια. Ἄλλα μήπως τόσα καὶ τόσα παραμύθια δὲν μετέβαλεν εἰς ἀληθείας ἡ ἐπιστήμη; Ἄς ἀναμείνωμεν λοιπὸν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν διὰ τοῦ χρόνου. Ἄλλως οἱ ἀνυπόμονοι δύνανται νὰ δοκιμάσωσιν ἀπὸ τοῦδε, καθόσον αἱ ἀρωματώδεις ἐγγύσεις ἀπαξ μάλιστα γινόμεναι εἶνε ὄλων ἀκίνδυνοι. Παρακαλούμεν δὲ τοὺς τυχόν ὑποβληθησομένους εἰς τοιαύτας νὰ μᾶς ἀναγγεῖλωσι τὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ σιγάρα τοῦ πρίγκιπος Βοναπάρτου. Ὁ πρίγκιψ Ἰερώνυμος Βοναπάρτης διαμένων ἐν Παρισίῳ πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Ναπολεοντείου δυναστείας ἐθεωρεῖτο ὡς φιλομουσότητος καὶ εὐφροεστάτος ἀνὴρ εἶχε δὲ σχέσεις μετὰ πάντων τῶν ἐν ταῖς γράμμασι καὶ ταῖς τέχναις ἐξεχόντων, οὓς συχνὰ ἐκάλεε εἰς ἐσπερίδας. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ Ἄμποῦ, ὅστις μετὰ τινα ἐσπερίδα διηγεῖτο ἐμπιστευτικῶς εἰς φίλον του ὅτι ὁ πρίγκιψ προσέφερεν εἰς πάντας τοὺς κεκλημένους του σιγάρα ἐκ ζυλίνου κουτίου, αὐτὸς ὅμως εἶχεν ἄλλα διὰ τὸν ἑαυτὸν του, τὰ ὅποια ἐπιμελῶς ἐκρυπτεν ἐντὸς κομψῆς σιγαροθήκης. Ὁ φίλος εἶπε τὸ μυστικὸν εἰς ἄλλον φίλον

καὶ ἐκεῖνος εἰς ἄλλον, ὅλοι ἐμπιστευτικῶς — καὶ ἡ κακολογία ἔρθε εἰς τὸν πρίγκιπα Ἰερώνυμον. Ὁ δὲ Ἄμποῦ λαμβάνει ἕξαφρα ἐν κουτίῳ πλήρες μικρῶν προστυγοτάτων σιγάρων ἐκ μέρους τοῦ πρίγκιπος μετ' ἐπιστολῆς, ἣτις ἔλεγε περίπου τὰ ἐξῆς: «Αὐτὰ εἶνε τὰ σιγάρα, τὰ ὅποια ἐγὼ κατὰ προτίμησιν καπνίζω. Δίδω ἄλλα καλλίτερα εἰς τοὺς προσκεκλημένους μου. Ἄφοῦ ὅμως φαίνεται ὅτι καὶ σῆς ὅπως ἐγὼ τὰ προτιμᾶτε, παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε ἐν ὀλόκληρον κουτί.»

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά. Ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας ὑπέδειξεν εἰς τὴν Κεντρικὴν ἑταιρίαν τῶν ἀρχιτεκτόνων ὡς ἄξιον νὰ λάβῃ τὸ ὑπ' αὐτῆς κατ' ἔτος ἀπονειμόμενον μετάλλιον δι' ἀρχαιολογικὰς ἐργασίας τὸν κ. Lechat, μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς, διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ἀνασκαφῆς ἐν Κερκύρᾳ καὶ τὰς μελέτας αὐτοῦ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀρχαίων ἀγαλμάτων.

Φιλολογικά. Κατὰ τὴν ἐσχάτως ἐκδοθεῖσαν γαλλικὴν Ἐπετηρίδα τοῦ τύπου, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους τούτου ἐξεδίδοντο ἐν Παρισίῳ 1871 ἐφημερίδες, ἐν ᾗ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1889 ἐξεδίδοντο 1811 ἠξέσεις δὲ κυρίως ὁ ἀριθμὸς τῶν χρηματιστικῶν ἐφημερίδων (210 ἀντὶ 167) καὶ τῶν πολιτικῶν (157 ἀντὶ 130). Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Γαλλίας τοῦλάχιστον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίδων ἠλαττώθη περιορισθεὶς ἀπὸ 3300 (τῷ 1889) εἰς 3090. Τούτων αἱ ἡμίσεια περίπου εἶναι πολιτικαὶ (1523), αἱ δὲ λοιπαὶ (1567) ποικίλης ὕλης.

Ἐπιστημονικά. Πιθανῶς δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἡμῶν ὁ χρόνος, καθ' ὃν θὰ εἰσαχθῇ εἰς τοὺς συρμούς τῶν σιδηροδρομῶν ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς. Πρὸς τοῦτο πολλὰ ἐγένοντο πειράματα καὶ ἀρχαί ἐφαρμογῆς ἀπὸ τινων ἐτῶν ἡ σιδηροδρομικῆ ἑταιρία Λονδίνου Βριστόλης ἐπέλασε τὸν ἠλεκτρισμὸν εἰς πολλοὺς τῶν συρμῶν τῆς ἤδη δὲ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ μηνὸς τούτου φωτίζονται δι' ἠλεκτρισμοῦ καὶ οἱ ταχεῖς συρμοὶ μεταξὺ Λονδίνου καὶ Λιβερπούλης, δι' ὧν ταξιδεύουσιν ἀποκλειστικῶς οἱ διαπλέοντες τὸν Ὀκεανὸν ὅπως ἀπὸ Λιβερπούλης μεταβῶσιν εἰς Νέαν Ὑόρκην ἢ τὰνάπαλιν. Ὁ φωτισμὸς εἶνε ἐξαιρετός καὶ διαρκεῖ ἀνευ διακοπῆς καθ' ὅλην τὴν διαπεραιώσιν τῆς γραμμῆς, ἥτοι ἐπὶ πέντε ὥρας. Οἱ συρμοὶ τῆς γραμμῆς ταύτης ἀποτελοῦνται ἐκ μίας αἰθούσης καὶ δύο ἢ τριῶν ἀμαζῶν ἐπιβατῶν ἑκάστη δ' ἀμαζὴ φωτίζεται ὑπὸ δύο ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, ὧν ἕκαστος ἔχει ἠλεκτροκινητικὴν δυνάμιν 36 βόλτ. Καίτοι ὅμως αἱ μετὰ τούδε γινόμεναι ἐφαρμογαὶ ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἠμολογεῖται ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαζῶν δὲν ἐλύθη ἀκόμη ὀριστικῶς. Οἱ νῦν ἐν χρήσει συμπεκνωταὶ ἔχουσι πολλὰς ἀτελείας, καὶ ἄλλαι δὲ ἱκαναὶ καὶ δυσυπέβλητοι δυσκολαὶ παρουσιάζονται. Ἐν ἕνεκα μόνον εἰς τοὺς συρμούς τῆς πολυτελείας κατωρθώθη νὰ εἰσαχθῇ ἐν μέρει μέχρις τούδε ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς.

— Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐτέθη ἐν χρήσει ἐν Παρισίῳ τὸ θεατρῶνον ἡ συσκευή ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν κκ. Μαρίνοβιτς καὶ Σάβαρντ, δι' ἧς, αὐτομάτως λειτουργούσης, δύναται ἕκαστος, θέτων ἐν αὐτῇ ἡμισυ ἀργυροῦν φράγκον νὰ συγκοινωνήσῃ πόρρωθεν πρὸς αἰθούσας θεάτρων ἢ μουσικῶν συναυλιῶν εἶνε δὲ τόσον τελεία ἡ συγκοινωνία, ὥστε κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ ἀκούων νομίζει ὅτι εὐρίσκειται ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ. Αἱ συσκευαὶ αὗται, αἵτινες θὰ τεθῶσιν εἰς τὰ μεγάλα θεάτρα καὶ ἐστιατόρια, συνδέονται διὰ τηλεφωνικῶν συρμάτων μετὰ κυριώτατα θεάτρα τῶν Παρισίων, ὥστε ἕκαστος θὰ δύναται τοῦ λοιποῦ ἐκ τοῦ δωματίου του νὰ παρακολουθῇ τὰς θεατρικὰς παραστάσεις. Πρὸς τὸ παρὸν μί-

τοιαύτη συσκευή λειτουργεῖ, ἐντὸς μικροῦ ὅμως θὰ τοποθετηθῶσι καὶ ἄλλαι εἰς πλείστα μέρη.

Ἐκπαιδευτικά. Λαμπρότατα ἐπανηγγυρίσθη ἡ ἐξακοσιοστὴ ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου Μομπελλιῆ, ἡ ἀκριβέστερον εἶπεν τῶν ἀκαδημαϊκῶν σχολῶν τῆς πόλεως ταύτης, διότι κατὰ τὸν παρὰ Γάλλους ἐκπαιδευτικὸν ὀργανισμόν ἐν μόνον Πανεπιστήμιον ὑπάρχει ἐν Γαλλίᾳ τὸ τῶν Παρισίων, ἀπ' οὗ μέχρι τοῦ 1885 ἐξήρτωντο πᾶσαι αἱ κατὰ τρόπον ὑφιστάμεναι ἀκαδημαϊκαὶ σχολαί. Αἱ ἐσραὶ ἤρχισαν τὴν 10/22 Μαΐου, διὰ τῆς παρουσιάσεως τῶν προσκεκλημένων εἰς τὸν δήμαρχον καὶ τὸν Πρύτανην τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀγάλματος ἐνὸς τῶν εὐεργετῶν τοῦ Πανεπιστημίου, οὗ τὸ ἐγκώμιον ἀπήγγειλεν ὁ Πρύτανης. Τὴν μεθεπομένην δ' ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας, ἐπίτηδες μεταβάντα εἰς Μομπελλιῆ, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Πανεπιστημίων ἦσαν δὲ πολυπληθέστατοι, πρυτάνεις, καθηγηταί, φοιτηταὶ καὶ νεάνιδες ἀκόμη ἐκ τῶν μαθητεουσῶν ἐν Πανεπιστημίῳ· διότι τὰ πλείστα τῶν Πανεπιστημίων τῆς ὑψηλοῦ ἀποδεχθέντα τὴν πρόσκλησιν ἐπέμφαν ἀντιπροσώπους αὐτῶν εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἐκείνην πανήγυριν. Τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ἀντεπροσώπουν ὁ πρύτανης κ. Μ. Χατζημιχαῆλς ὑπῆρχον δὲ ἀντιπρόσωποι καὶ τῆς Βουλγαρίας (ἄγνωστον τις Πανεπιστημίου) καὶ τῶν δύο Πανεπιστημίων τῆς Ρωμανίας, τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τοῦ Ἰασιου. Οἱ ξένοι φοιτηταὶ ἐφόρουν τὰς ἰδιαιτέρας στολάς αὐτῶν, ἐξ ὧν ἐπέστυραν τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν φιλοκαλιαν τῶν αἰ τῶν Ἑλλετῶν φοιτητῶν. Μετὰ τὴν ἐν τῷ Νομαρχεῖῳ παρουσίαν εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν προσκεκλημένων, πάντες ἐν πομπῇ μετέβησαν εἰς ἀναπαυμένον χωρὸν, ἐν ᾗ ἔλαβον θέσιν ἐν ταῖς ἐστημέναις ἐξέδραις καὶ θεατρίοις. Ἐκεῖ δὲ ἔλαβε πρώτος τὸν λόγον ὁ πρύτανης τοῦ Μομπελλιῆ, κ. Chancel, ὅστις τὴν ἀρχὴν τῶν τοιοῦτων πανεπιστημιακῶν ἐορτῶν ἀνέφερεν εἰς τὰ διατάγματα τοῦ 1885, τὰ χειραφετήσαντα τὰς σχολὰς εἰτα δ' ὀ γνωστὸς ἐκδότης τοῦ Θουκυδίδου καὶ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων κ. Κραζέ, ἀνέγνω ἱστορικὴν ἀφήγησιν περὶ τοῦ ἐν Μομπελλιῆ Πανεπιστημίου μετὰ τούτου ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως κ. Βουρζὸ ἠγόρευσε λίαν εὐγλωττῶς περὶ τῆς προόδου τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν· εἰτα ἔλαβε τὸν λόγον ἐν ὀνόματι τοῦ γαλλικοῦ Πανακαδημίου ὁ καθηγητὴς τῶν λατινικῶν γραμμάτων ἐν τῷ Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας κ. Γάστων Βοασσιέ, καὶ μετὰ τούτου ὁ κ. Γρεάρ, ἠμιλήσας ἐν ὀνόματι τῶν γαλλικῶν ἀκαδημαϊκῶν σχολῶν, ἐμνήσθη τῶν διδασκάλων καὶ τῶν μαθητῶν, οἵτινες ἐλάμπρυναν τὸ ἐν Μομπελλιῆ Πανεπιστήμιον· μὴ ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν ὀλόκληρον τὸν λόγον τοῦ σοφοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἀγνοοῦμεν ἂν ἐμνημόνευσε καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ, ὅστις ἐν Μομπελλιῆ σπουδᾶσας οὐ μόνον ἐγένετο πρωτοεργὸς τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἐπιφανεστάτην κατέλαβε θέσιν μετὰ τῶν συγχρόνων αὐτῶ φιλολόγων. Ἐξ ὀνόματος δὲ πάντων τῶν ἀλλοδαπῶν Πανεπιστημίων ὠμίλησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Βονωνίᾳ Πανεπιστημίου κ. Gaudens. Εἰτα δὲ προσηγγέθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Πανεπιστημίων ἐπὶ περγαμνῆς γεγραμμένα συγχαρητήρια, ἐν οἷς καὶ τὸ λεύκωμα τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου μετὰ συγχαρητηρίου ἐπιστολῆς εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, συνταχθεῖσας ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ἐνὸς τῶν ἐνταῦθα γυμνασίων κ. Στυλιανοῦ Κωνσταντινίδου. Μετὰ ταῦτα οἱ προσκεκλημένοι πάντες, αἱ πανεπιστημιακαὶ καὶ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Μομπελλιῆ καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας παρεκάθισαν εἰς συμπόσιον. Ἐληξάν δ' αἱ ἐορταὶ διὰ πυροτεχνημάτων καὶ λαμπαδηφορίας.

καλλιτεχνικά. Ἐκδίδεται προσεχῶς ὑπο τὸ ὄνομα «Ὁ Βίσμαρκ ἐν γελοιογραφίαις» πλουσιώτατον λεύκωμα περιέχον κατ' ἐκλογὴν γελοιογραφίας κατὰ καιροὺς δημοσιευθείσας εἰς τὰ διασημότερα γελοιογραφικὰ φύλλα τῆς ὑψηλοῦ καὶ ἀναφερομένης εἰς τὸν πρῶτον Ἀρχεικαγκελαρίου τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

— Ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τῆς καλλιτεχνικῆς συλλογῆς τοῦ βαρῶνου Σαίλλιερ ἐν Παρίσιος εἰσπραχθήσαν ἐν ὧν 1,548,022 φρ. Μεταξὺ τῶν ἐκποιηθέντων ἀντικειμένων ἄξια ἰδιαίτερας μνείας εἶνε τὰ ἑξῆς: Διάκοσμος αἰθουστῆς ἐκ λευκοῦ κεχρυσωμένου ζυλοῦ μετὰ ἐπιστρώσεων τοῦ Μπωβαί 93 χιλ. φρ. Τραπεζα γραφῆς ἐκ ζυλοῦ ροδῆς κατὰ τὸν τρόπον Λουδοβίκου 15, 40 χιλ. φρ. Ἀλληγορικόν τι συμπλέγμα ἐξ ὀρειχάλκου 66 χιλ. φρ. Δύο μεγάλα σινικὰ ἄγγεια 27 χιλ. φρ. καὶ πλείεστα ἄλλα.

λημόσια ἔργα. Συγκοινωνία. Ἡ διεύθυνσις τῶν ταχυδρομείων τοῦ Μεξικῶ συνωμολόγησε μετὰ τοῦ Ἑβραίου συμβάσιν περὶ ταχυδρομικῆς χρεῖσιμοποιήσεως τοῦ φωνογράφου. Ὡς γίνεται δ' αὕτη κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον. Ἐν ἐκάστῳ ταχυδρομικῷ γραφεῖω θὰ τεύσῃ φωνογράφοι, ἕκαστος δὲ ἐπιθυμῶν ν' ἀποστείλῃ φωνογραφικὴν ἀνακοίνωσιν εἰς οἰονδήποτε ἐντὸς τοῦ Μεξικανικοῦ κρατοῦς, ἐπὶ πληρωμῇ ὠριμένου τέλους θὰ ὀμιλῇ ἐν τῷ φωνογράφῳ τὸ δὲ φῶλλον ἐν ᾧ ἐχαράχθησαν αἱ λέξεις τοῦ ὅ' ἀποστέλλεται εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον τῆς πόλεως ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ παραλήπτης· ἐκεῖ δ' αὐτὸς θὰ προσκαληθῆται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ τιθεμένου τοῦ φύλλου ἐν ἑτέρῳ φωνογράφῳ ὅ' ἀκούῃ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ ἀναποκρίτου τοῦ.

— Ἡ 416 Μαΐου ἐγένετο ἐν τῷ ὀμηρχεῖω τοῦ Λονδίνου ὁ ἐπέτειος πανηγυρισμὸς τῆς εἰσαγωγῆς τῶν γραμματοσῆμων συνδεδεμένος μετὰ ταχυδρομικῆς ἐκθεσεως. Ὀλίγας δ' ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐκρηχθῆ ἡ ἐναρξὶς ἐτέρας συναφοῦς ἐκθεσεως γραμματοσῆμων, διοργανωθεῖσας ὑπὸ τῆς φιλατελικῆς (Philatelic, ἐκ τῶν ἑλλ. λέξεων φίλος καὶ τέλος) λεγομένης ἐταιρίας, καὶ διατελουσῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ δουκὸς τοῦ Ἑδιμβούργου, ἐνθουσιώδους συλλογῆς γραμματοσῆμων.

— Κατὰ τὴν νεωτάτην στατιστικὴν τοῦ 1889 οἱ διάφοροι γαλλικοὶ λιμένες ὡς πρὸς τὴν ἐμπορικὴν κινήσιν ἔρχονται κατὰ τὴν ἑξῆς τάξιν, λογιζομένων εἰς βάρους τόννων τῶν δι' αὐτῶν μεταδιεσθέντων ἐμπορευμάτων: Μασσαλίας 4,663,685 τόν. Χάβρης 2,653,685 τόν. Βορδῶ 2,486,512 τόν. Δουγκέρκς 2,020,848 τόν. Ρουένης 1,721,710 τόν. Σέττης 980,151 τόν. Σαιν Ναζαίρ 915, 930 τόν. Διπέπη 517,703 τόν. Βουλόνης 476,116 τόν. Βαυόννης 465,788 τόν. Νάντης 374,315 τόν. Καζὲν 351,608 τόν. Ροχέλης 355,883 τόν. Καλας 273,706 τόν..

Θεατρικά. Εἰς τὸ Park-Theater τῆς Ν. Ἰόρκης παριστάνεται νέον δρᾶμα ὁ Ἐκατομμυριούχος». Κατὰ τὴν παράστασιν αὐτοῦ πλὴν ἄλλων προσώπων λαμβάνει μέρος καὶ ὄμιλος ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν σιδηροδρόμου ἔχόντων ἄφωνον μὲν ἀλλ' ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν σκηνὴν ἐν σιδηροδρομικῇ γραμμῇ. Πρὸς ἐπιτυχστέραν δὲ διεξαγωγὴν τῆς σκηνῆς ταυτῆς ὁ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου ἐμίσθωσεν ἀδράς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας σιδηροδρομοῦ ἐκ τῶν ἐμπειροτέρων καὶ μάλλον οδοκίμασμένων, οἵτινες ἐκτελοῦσιν ἐπὶ σκηνῆς τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἀπαράλλακτα ὡς ἐν ὑπηρεσίᾳ, καθόσον μάλιστα καὶ ὅλον τὸ σιδηροδρομικὸν ὄλικόν τῆς σκηνῆς ταυτῆς οὐδέλλως διαφέρει τοῦ ἐν ἀληθείᾳ χρήσει ὄλικου.

— Ἐν τῷ Γαλλικῷ θεάτρῳ τῶν Παρισίων παριστάνη κωμωδία εἰς τέσσαρας πράξεις τοῦ H. Lavendani, ἐπιγραφομένη *Une famille*. Ἡ κωμωδία αὕτη γραφεῖσα ὑπὸ νέου ποιητοῦ, γνωστοῦ ἐκ σκιαγραφημάτων ἄτινα ἐν τῇ *Vie parisienne* ἐδημοσίευσεν ψευδῶ-

νύμως καὶ ἐξ ἄλλων φιλολογικῶν ἔργων ἰδιαίτερος ἐκδοθέντων, κρίνεται ὡς εὐφροστάτη μὲν, ἀλλὰ πολλὴν ἐλέγχουσα ἀτεχνίαν ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς ὑπόθεσεως.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Ἡ γνωστὴ βερολιναία «Ἐθνικὴ Ἐφημερίς» ἐγένετο κτῆμα μετοχικῆς ἐταιρίας ἐπὶ τούτῳ ἰδρυθεῖσας μετὰ κεφαλαιῶν ἀνεργομένων εἰς ἓν ἑκατομμύριον μαρκῶν ἥτοι 1 1/2 ἑκατ. δραχμῶν περίπου.

— Πολλοὶ παράδοξοι γάμοι ἔγειναν καὶ γίνονται εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ καλεῖς δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν ἐσχάτως γινόμενον ἐν Βερολίῳ, καθ' ὃν εἰκοσαετής νεκρίας ἐνυμφεῖται τὴν κατὰ 17 ἔτη μεγαλύτεραν... πα ρ α μ ἄ ν ν α ν τ ο υ

— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ Λεσσέψ ἐμολωπίσθη δεινῶς ἀνατραπείσας τῆς ἀμάξης ἧς ἐπέβαινε καὶ διέτρεξε σοβαρὸν κίνδυνον ἐξ οὗ εὐτυχῶς ἐσώθη.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὸ ἄθος τῆς Ἰαπωνίας, εἰκὼν τοῦ ζωγράφου Λέοντος Ἐρβου παριστῶτα ἐν πιστῇ καὶ ἐκφραστικωτάτῃ ἀπεικονίσει νεαρὸν Ἰαπωνίδα θωπεύσαν μετὰ στοργῆς προσφιλεῖ ψιττακόν. Ὁ τύπος τῆς μορφῆς, ἡ περιβολὴ καὶ ὁ λοιπὸς διάκοσμος πάντα εἶνε εἰλημμένα ἐκ τοῦ ἀληθοῦς καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος συνηρμωμένα.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Καλὴ εἰδήσις. Κύριος πρὸς ἐπαίτην: — Καὶ μοῦ λές πῶς εἶσαι παντρεμμένος καὶ δὲν ἔντροπέσαι νὰ γυρίξῃς ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ νὰ ζητιανεύῃς! τί κάνει ἡ γυναῖκά σου; Ὁ ἐπαίτης: — Πολλὴ καλὰ εὐχαριστῶ.

Ἀσπρημέτος καθηγητῆς. Κυρία λέγει πρὸς αὐτὸν ἐν συναναστροφῇ: — Κύριε καθηγητῆ, θαρρῶ πῶς εἶμεθα συνομήλικοι. Καὶ ὁ καθηγητῆς: — Πολλὸ τὸ φοβοῦμαι, κυρία μου!

Διατομή. Εἰς ζαχαροπλαστεῖον εἰσέρχεται μικρὰ κόρη καὶ ζητεῖ εἰκοσι λεπτῶν καραμέλαις διὰ τὸν βῆχα. — Ἐσὺ ἔχεις τὸν βῆχα; ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρέτης. — Τὸν βῆχα τὸν ἔχει ὁ παππούς τῆς καραμέλαις θὰ τῆς φάω ἐγώ.

Ἐν ξενοδοχείῳ. Ὁ πελάτης: — Παιδί, τὸ ψάρι αὐτὸ μυρίζει! Ὁ ὑπηρέτης: — Καὶ τὰ τριαντάφυλλα μυρίζουν....

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιτυχίαν ἐξασφαλίζουσιν ὄχι τὰ ἔκτακτα φυσικὰ χαρίσματα, ἀλλ' ἡ καλὴ χρῆσις αὐτῶν.

*

Ὁ φῶσιν τὸ πῦρ τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ καῖ ἐκ τῶν σπινθήρων.

*

Ὁ Κάτων ἐξέβαλε τῆς βουλῆς ὡς ἀκοσμησάντα τὸν φιλήσαντα τὴν γυναῖκά του παρούσης τῆς θυγατρὸς. Διὰ τὴν ἱστορίαν δὲν ἀναφέρει ἀνάλογον παράδειγμα καθ' ὃ ἐπιτιμήθη ἀνὴρ ὑβρίσας καὶ ραπίσας τὴν γυναῖκά του παρόντων καὶ τέκνων καὶ οἰκείων καὶ ξένων;

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Κωνοποκτόνος φανός. Ἀγοράσετε μικρὸν φανὸν ἀπὸ τοῦς κοινῶς λεγομένους «κλεπτοφάναρα», οἱ ὅποιοι ἔχουν ὑλοσκηπες μόνον τὸ ἐν μέρος· χρίσατε τοῦτο διὰ μέλιτος, ἀνάψατε τὸν φανὸν τὴν νύκτα καὶ θέσατέ τον εἰς ἄκρον τινὰ τοῦ δωματίου σας μετὰ φωτεινὸν μέρος πρὸς τὰ ἔξω, ἀπὸ κλειστέτε καλῶς τὸ δωμάτιον. Μετὰ μίαν ὥραν ὅσοι οἱ κώνωπες ἔχουν συλληθῆ εἰς τὴν μελιτώδη παγίδα καὶ δύνασθε νὰ κοιμηθῆτε μακαρίως.

Πόδες

Φίλιππος